

Flygtningenævnets baggrundsmateriale

Bilagsnr.:	368
Land:	Afghanistan
Kilde:	Dansk Flygtningehjælp
Titel:	Afghanistan
Udgivet:	1. januar 2011
Optaget på baggrundsmaterialet:	25. januar 2011

AFGHANISTAN	1
1. GENERELLE OPLYSNINGER OM GEOGRAFISKE OG DEMOGRAFISKE FORHOLD	3
2. HISTORISK UDVIKLING I HOVEDTRÆK	3
3. SIKKERHEDS- OG MENNESKERETTIGHEDSSITUATIONEN.....	6
3.1 CENTRALREGERINGENS MULIGHED FOR AT UDØVE SIN MYNDIGHED	7
3.1.1 HÆR	9
3.1.2 POLITI.....	10
3.1.3 RETSVÆSEN	11
3.2 AFGHANISTANS UAFHÆNGIGE MENNESKERETTIGHEDSKOMMISSION	12
3.3 YTRINGSFRIHED	12
3.4 FORSAMLINGS- OG FORENINGSFRIHED	13
3.5 RELIGIONSFRIHED.....	13
4. SÆRLIGT UDSATTE GRUPPER.....	14
4.1 ETNISKE GRUPPER	14
4.2 KVINDER	15
4.3 LGBTI (LESBIAN, GAY, BISEXUALS, TRANSGENDER AND INTERSEX)	20
4.4 BØRN	20
4.5 RELIGIØSE MINDRETAL OG UISLAMISK ADFÆRD.....	23
4.6 PERSONER, DER ASSOCIERES MED KHAD OG PDPA	25
4.7 PERSONER MED TILKNYTNING TIL DET TIDLIGERE SOVJETUNIONEN.....	26
4.8 PERSONER I KONFLIKT MED DE NUVÆRENDE MAGTHAVERE.....	26
4.9 PERSONER I KONFLIKT MED TALIBAN OG/ELLER STØTTER ELLER ANSES FOR AT STØTTE DEN NUVÆRENDE REGERING ELLER DE INTERNATIONALE STYRKER	28
4.10 PERSONER I RISIKO FOR BLODHÆVN	30
4. 11 JOURNALISTER	30
5. INTERNT FLUGT ALTERNATIV - IFA.....	32
6. DANSK ASYLPRAKSIS.....	33
6.1 ULEDSAGEDE MINDREÅRIGE.....	34
6.1.1 Forældres konflikt og risikoen for blodhævn.....	35
6.1.2 Jordbesiddelse	35
6.2 TVANGSHVERVNING.....	36
6.3 KØNSRELATERET FORFØLGELSE	36
6.4 POLITISK AKTIVITET – HERUNDER AKTIVITETER FOR KOALITIONS-STYRKERNE, VESTLIGE ORGANISATIONER ELLER TIDLIGERE MAGTHAVERE.....	38
6.4 RELIGIØSE MINORITETER.....	38
6.5 KONFLIKT MED MYNDIGHEDERNE OG/ELLER TALEBAN	39
6.6 AFSLAG	40
7. UDSENDELSE.....	40
8. KILDER	42

1. Generelle oplysninger om geografiske og demografiske forhold

Afghanistan dækker 652.230 km² og grænser op til Turkmenistan, Uzbekistan og Tadjikistan mod nord, Kina og Pakistan mod øst, Pakistan mod syd og Iran mod vest. Landet er bjergrigt, og tre fjerdedele af landet er højland. Lavlandet udgøres primært af dale (flodlejer) mod nord og nogle ørkenområder mod syd og sydvest.

Landets indbyggertal oplyses meget forskelligt, men er i *CIA - The World Factbook* opgjort til 28.396 millioner¹. 43,6 procent af befolkningen er samme sted opgjort til at være under 15 år. De største byer er Kabul (hovedstaden), Kandahar, Herat, Mazar-e-Sharif, Jalalabad og Kunduz. Størstedelen af befolkningen bor dog uden for de større byer.

Befolkningen er sammensat af flere etniske grupper. Pashtunerne udgør ca. 42 % af befolkningen. Tadjikkerne udgør ca. 27 %, hazaraerne 9 %, uzbekerne 9 % og Aimaker 4% af befolkningen. Andre mindre etniske grupper, herunder turkmener og belucher udgør den resterende befolkningsandel.

Den officielle religion (og i praksis den eneste religion) er islam. De fleste indbyggere er sunnimuslimer (ca. 80 %). Omkring 19 % er shiamuslimer. Hazaraerne hører blandt andre til gruppen af shiamuslimer. Kun ca. 1 % af befolkningen skønnes at tilhøre andre religionsgrupper.

Dari (50 %) og pashtu (35 %) er begge officielle sprog i hele Afghanistan. Dari tales som førstesprog af mere end en tredjedel af befolkningen og tjener som lingua franca for størstedelen af afghanerne. Pashtu tales i de pashtunske områder i det østlige og sydlige Afghanistan, mens tajik og tyrkiske sprog er udbredte i nord. Derudover tales 70 andre sprog og mangfoldige dialekter over hele landet. Ifølge forfatningen skal sprogene uzbekisk, turkmensk, baluchi, pashai og nuristani være officielt tredjesprog i de områder, hvor et af disse sprog tales af flertallet.

2. Historisk udvikling i hovedtræk

Afghanistan var - med kortere afbrydelser - et monarki fra 1893 til 1973, hvor landet overgik til at være en republik. En forfatning blev vedtaget i 1977.

¹ CIA World Fact-book, opdateret 30. november 2009.

Efter et marxistisk kup i 1978 blev forfatningen ophævet, republikken blev omdøbt til Den demokratiske Republik Afghanistan, og et revolutionsråd styrede landet. People's Democratic Party of Afghanistan (PDPA) var herefter det eneste lovlige parti i landet. I 1979 gik sovjetiske tropper ind i Afghanistan for at støtte deres allierede. De Sovjetiske tropper var tilstede i Afghanistan indtil 1989, hvor de blev tvunget til at trække sig tilbage efter at have lidt et nederlag til guerilla tropper, støttet af U.S.A. I 1985, under præsident Babrak Karmal, blev en ny forfatning vedtaget til erstatning for de provisoriske "Grundlæggende Principper for Den demokratiske Republik Afghanistan", som var blevet vedtaget af Revolutionsrådet i 1980. I 1987 indførte den sovjetstøttede regering under præsident Najibullah en ny forfatning, som gav præsidenten omfattende beføjelser og indførte indirekte valg af præsidenten for syv år ad gangen samt en lovgivende forsamling med to kamre. Valg til begge kamre afholdtes i 1988.

Efter Najibullah var blevet tvunget til at træde tilbage som præsident i april 1992, kom et midlertidigt islamisk Jihad-råd til magten. Dette råd bestod af mujahediner og religiøse ledere. I maj 1992 blev forfatningen revideret, idet man reducerede landets socialistiske orientering og indførte større politisk frihed, herunder større pressefrihed, og gav samtidig islam en mere fremtrædende rolle. Under interne kampe mellem mujahedinerne blev Burhanuddin Rabbani valgt til ny præsident i december 1992. I juni 1993, efter at de største mujahedin-fraktioner havde undertegnet en fredsaftale, blev en midlertidig regering under premierminister Gulbuddin Hekmatyar indsat. Generelt omtales de fraktioner, som havde magten - eller delte den - i perioden 1992-96, som Den Nordlige Alliance. I de første år efter 1992 var der voldsomme kampe mellem disse grupper. Store dele af Kabul blev ødelagt i den forbindelse, og mange civile blev dræbt.

I 1994 vandt Taliban kontrollen over de sydlige dele af Afghanistan. Efter endeligt at have tilegnet sig magten i landet i september 1996 udpegede Taliban et midlertidigt Ministerråd, den inderste Shura, som var ledet af Mullah Mola Mohammad Omar og havde sæde i Kandahar. I provinserne udpegedes lokale shuraer. Fra 1998 og frem til Talibans fald i efteråret 2001 var der kampe mellem Taliban og krigsherrer med tilknytning til grupperinger under Den Nordlige Alliance. Som respons på angrebet på USA den 11. september 2001 gik en USA-ledet koalitionsstyrke i oktober 2001 ind i Afghanistan for at styrte Talibanregimet og ødelægge den saudisk militante oprører Osama bin Ladens terroristnetværk, Al-Qaeda².

I december 2001 udarbejdedes den såkaldte Bonn-aftale (The Agreement on Provisional Arrangements in Afghanistan pending the Re-establishment of Permanent Government Institutions). Bonn-aftalen lagde en

² Freedom House, maj 2010.

plan for genskabelsen af det repræsentative demokrati i Afghanistan³. Som et resultat af aftalen blev en overgangsregering nedsat og i juni 2002, blev en krise *loya jirga* (samling af repræsentanter) nedsat under FN's observation. Denne Loya Jirga udpegede en Transitional Administration (TA), der skulle lede landet de næste 2 år. Den midlertidigt udpegede leder Hamid Karzai vandt stemmerne fra mere end 80 % af de delegerede og blev præsident og formand for TA.

I januar 2004 blev Afghanistans nye forfatning ratificeret. Forfatningen beskrev Afghanistan som en islamisk republik med en præsident og et nationalt parlament (National Assembly) med to kamre. Senere samme år, blev Afghanistans første præsidentvalg i mere end 30 år afholdt. Hamid Karzai blev valgt med 55 % af stemmerne og dannede herefter regering.

I september 2005 afholdtes parlamentsvalg og valg til provinsrådene. Valgene forløb forholdsvis roligt, men en stor del af de valgte parlamentsmedlemmer var, ifølge Freedom House, krigsherrer og andre involverede i organiseret kriminalitet og menneskerettighedskrænkelser⁴. I december 2005 åbnede det nye afghanske parlament med 249 folkevalgte medlemmer i underhuset (Wolesi Jirga), heraf 68 kvinder, og 102 udnævnte medlemmer af overhuset (Meshrano Jirga). Næsten samtidigt påbegyndte de 34 provinsråd deres arbejde⁵.

Hamid Karzai vandt en anden 5-års periode som præsident ved provins- og præsidentvalget den 20. august 2009. Valget blev dog stærkt kritiseret både i Afghanistan og af internationale aktører for at have været præget af udbredt svindel. De første optællinger efter valget pegede på Hamid Karzai som vinderen, men flere hundrede tusinde stemmer blev erklæret ugyldige på grund af snyd, hvilket betød, at Hamid Karzais andel af stemmerne faldt til under 50 %. En anden valgrunde blev således planlagt, men modkandidaten, tidligere udenrigsminister Abdullah Abdullah trak sig, i det han ikke mente, at der var gjort tilstrækkeligt for at forhindre valgsvindel også i anden valgrunde. I november 2009 blev Hamid Karzai taget i ed som præsident for anden valgperiode.

I september 2010 blev der afholdt valg til Nationalforsamlingens underhus – Wolesi Jirga. I alt 2.513 kandidater, herunder 397 kvinder konkurrerede om parlamentets 249 pladser⁶. De foreløbige optællinger viser en valgdeltagelse på omkring 44,7 %⁷.

³ FCO, maj 2010.

⁴ Freedom House, maj 2010.

⁵ Udenrigsministeriet, Landefakta Afghanistan.

⁶ Udenrigsministeriet, september 2010

3. Sikkerheds- og menneskerettighedssituationen

Det internationale samfund har siden januar 2002 bistået den afghanske regering med at stabilisere Kabul og provinserne. Dette gøres gennem den internationale styrke ISAF (International Security Assistance Force), der siden 2003 har været ledet af NATO.

De hollandske tropper trak sig ud i august 2010 og canadierne vil forlade Afghanistan i slutningen af 2011. Storbritannien ønsker at have størstedelen af sine tropper ude i 2015 og USA ønsker at påbegynde en tilbagetrækning i 2011⁸. NATO partnerne besluttede sig ved Lissabon topmødet for, at målet er, at ansvaret for landets sikkerhed skal være fuldt ud under afghansk kontrol i slutningen af 2014.

I den første halvdel af 2010 steg antallet af voldelige episoder med næsten 70 % i forhold til de første seks måneder af 2009. Antallet af improviserede bomber steg med 82 %, antallet af civile tilskadekomne steg med en tredjedel og NATOs tab var de største siden kampene begyndte⁹.

Taliban er mere aktive end nogensinde før og de har fortsat et fristed i og støtte fra Pakistan¹⁰.

Det amerikanske Congressional Research Service skriver i sin rapport af 19. november 2010 vedrørende **oprørsgrupper**:

“As noted in General McChrystal’s August 2009 initial assessment and the Defense Department April 2010 report, security is being challenged by a confluence of related armed groups who are increasingly well equipped and sophisticated in their tactics and operations, particularly by using roadside bombs.” og videre

“Afghan and U.S. assessments are that there are more than 20,000 total insurgents operating in Afghanistan, up from a few thousand in 2003.”¹¹

Oprørsgrupperne anvender i stigende grad såkaldte asymmetriske angreb. Den asymmetriske krigsførelse tager form af selvmordsbombere, henrettelser, bortførelser og vej bomber rettet mod internationale styrker, afghanske sikkerhedsstyrker, NGO’er, embedsmænd og civile, der støtter regeringen. Denne

⁷ Afghanistans uafhængige valgkommission, oktober 2010.

⁸ ICG, 28. november 2010, s. 1-2.

⁹ Ibid, s. 2.

¹⁰ Ibid, s. 2.

¹¹ Congressional Research Service (CRS), november 2010, s. 20

krigsførelse har bredt sig til store dele af landet, herunder hovedstaden Kabul. Hele landet er derudover præget af et stigende niveau af **almindelig kriminalitet**, især knyttet til den illegale opiumsproduktion og import¹².

UNHCR skriver i sine seneste guidelines:

”In light of the worsening security environment in certain parts of the country and the increasing number of civilian casualties UNHCR considers that the situation can be characterized as one of generalized violence in Helmand, Kandahar, Kunar, and parts of Ghazni and Khost provinces”¹³.

Omkring forekomsten af menneskerettighedskrænkelser skriver UNHCR derudover:

”Conflict-related human rights violations are on the rise, including in areas previously considered relatively stable”¹⁴.

3.1 Centralregeringens mulighed for at udøve sin myndighed

Samtlige kilder beskriver en svag central regering, der er præget af korruption og magtmisbrug og som efter det seneste valg har mistet megen legitimitet i befolkningen.

Ifølge Udenrigsministeriets Landefakta for Afghanistan lider stats- og provinsadministrationen generelt under stærkt begrænset kapacitet, uafklarede kompetenceforhold, svag ledelse, dårlig aflønning, korruption og magtmisbrug. Udenrigsministeriet skriver videre, at afghanernes fundamentale rettigheder er sikret i den afghanske forfatning, og at Afghanistan har underskrevet og ratificeret de vigtigste internationale menneskerettigheds-konventioner, men at der er lang vej, før Afghanistan kan siges at være et fungerende retssamfund. De grundlæggende rettigheder overtrædes til stadighed over hele Afghanistan og ofte uden konsekvens for overtræderne. Udnyttelse og undertrykkelse af kvinder, vold og kidnapninger, jordstridigheder, vilkårlige fængslinger og magtmisbrug er blandt de fortsatte problemer.

Freedom House skriver, at:

”Lingering doubts about the Karzai administration’s legitimacy and integrity, combined with the continued deterioration in security, posed a major challenge to the central and provincial governments as they struggled to control areas under their

¹² Udenrigsministeriet, Landefakta Afghanistan

¹³ UNHCR, december 2010, s. 3

¹⁴ Ibid. s. 4

jurisdiction, deliver basic services, and engage in vital reconstruction efforts. These problems also had a negative effect on the ability of civil society and humanitarian organizations to operate freely”¹⁵.

Human Rights Watch skriver:

“In many areas of the country local strongmen and former warlords continue to exert significant power over communities, using intimidation and violence to maintain their control. The Afghan government has continued to lose public legitimacy because of these abuses, widespread corruption, failure to improve living standards, and lack of progress in establishing the rule of law even in areas under its control.”¹⁶ (se også afsnit 4.8)

De svage politiske institutioner, lokale myndigheder og manglen på et velfungerende domstolssystem har ifølge observatører efterladt et tomrum, som udfyldes af oprører og kriminelle inden for den politiske elite¹⁷.

Ifølge International Crisis Group har Taliban på nuværende tidspunkt etableret skyggeregeringer i 33 af Afghanistans 34 provinser¹⁸.

Det fremgår af Udenrigsministeriets Landfakta for Afghanistan, at:

”Den indenrigspolitiske situation i Afghanistan er fortsat præget af en række magtfulde, regionale ledere, som står stærkt i forhold til regeringen i Kabul. Desuden består flere af de folkevalgte medlemmer af parlamentet af sådanne magtfulde regionale ledere, der har en baggrund som aktive i de tidligere årtiers konflikter. Generelt er dette med til at skabe en ustabil situation”¹⁹.

International Crisis Group skriver:

“A list of power brokers in Afghanistan today reads a bit like a who’s who of commanders responsible for atrocities during the civil war”²⁰

En artikel publiceret i New York Times beskriver resultatet af septembers valg således:

”Over all, the results of the September election indicated that the 249-seat lower house of Parliament would be dominated by warlords and other power brokers”²¹.

¹⁵ Freedom House, maj 2010

¹⁶ HRW, januar 2010, s. 2 i kapitel om Afghanistan

¹⁷ ICG, 28. november 2010, s. 1.

¹⁸ Ibid, s. 5, note 15.

¹⁹ Udenrigsministeriet – Landefakta Afghanistan

²⁰ Ibid.

²¹ New York Times, november 2010

En lokal afghaner beskriver i en anden artikel situationen:

"The warlords are in the palace, they are in the parliament, there is no way ... for the people," said lawmaker Noor ul Haq Olomi, from southern Kandahar province, the birthplace of the Taliban and home to ethnic Pashtuns who form Karzai's power base"²².

Oplysninger fra International Crisis Group underbygger denne oplevelse. De skriver:

"No genuine effort has been made to act on intelligence gathered on the numerous malign actors working for or in concert with the Afghan government. Deals are done but often little is known about their impact on the balance of power in Kabul and elsewhere in the country. Many of those supported and paid by the U.S. government have long and continuing records of violence against the local population"²³.

3.1.1 Hær

Den afghanske hær er blevet fremhævet som en sjælden succes i et konfliktfyldt land og hæren har nu en eller anden form for tilstedeværelse i de fleste af Afghanistans 34 provinser, men ifølge bl.a. det amerikanske Congressional Research service vurderer kilder i det amerikanske militær, at styrkerne er dårligt ledede og har en dessertionsrate på mindst 20 %.²⁴

Mange officerer er analfabeter og dårligt motiverede. Der er væsentlige mangler i hærens udstyr og mange rekrutter tager på lange rejser hjem til deres familier for at aflevere penge.²⁵

Ifølge en artikel i New Statesman er en estimeret 15 % af soldaterne stofmisbrugere.

Det fremgår videre af artiklen:

"Dominated by Tajik troops from the north of the country, the 'national' army has little or no credibility in the southern, Pashtun areas of Afghanistan, where the Taliban mainly operate, and from where they draw ethnic support."²⁶

²² Reuters – AlertNet, Election woes push Afghans into insurgency.

²³ International Crisis Group, *Afghanistan: Exit vs Engagement*
Crisis Group Asia Briefing N°115, 28 November 2010

²⁴ Congressional Research Service, s. 51

²⁵ ibid.

²⁶ New Statesman, november 2009

3.1.2 Politi

Det nationale afghanske politi (ANP) har ansvaret for intern lov og orden i Afghanistan, men bliver ifølge US State Departement i stigende grad brugt til at bekæmpe oprørere. Selv i de områder af Afghanistan som er under regeringens kontrol, har den centrale regering ikke været stærk nok til at sikre implementeringen af grundlæggende retsstatsprincipper. Som følge af regeringens fiasko med at udøve kontrol bevarer bestemte personer – hvoraf en del angiveligt har forbindelse til oprørsgrupper – betydelig magt i visse områder²⁷.

Menneskerettighedsorganisationer rapporterer om, at lokale myndigheder udsætter tilbageholdte for tortur og andre overgreb. En rapport fra den afghanske menneskerettighedskommission fastslog, at tortur var almindeligt blandt størstedelen af de retshåndhævende institutioner, især hos politiet og at tortur blev anvendt, når et offer nægtede at betale bestikkelse eller som følge af personligt fjendskab. Derudover er der rapporter om, at politiet ofte voldtager kvindelige tilbageholdte og indsatte. Ifølge Afghanistans uafhængige Menneskerettighedskommission bliver omkring halvdelen af børn i detentionscentre og på børnehjem udsat for fysiske overgreb²⁸.

International Crisis Group skriver om det nationale afghanske politi:

“The poorly and hastily trained rank and file are largely illiterate, many are drug addicts, while officers, many appointed and promoted on political rather than professional grounds, are known more for their abuse of power, particularly at the local level.”

og videre:

“Despite pay increases, attrition rates remain high as the poorly armed and poorly trained police is used more as an auxiliary security force than an enforcer of law. Resorting to bribery, illegal tax collection, drug dealing and even murder, the ANP is feared and mistrusted by Afghan citizens, not only undermining the legitimacy of the state but also that of the international community, particularly the U.S., responsible for bankrolling and training it”²⁹

²⁷ USSD, marts 2010, afsnit 1d.

²⁸ Ibid., afsnit 1b.

²⁹ ICG, 28. november 2010, s. 7

3.1.3 Retsvæsen

Retssystemet i Afghanistan består af domstole på distrikts-, provins- og nationalt plan. Den nationale ret (Supreme Court) har det overordnede ansvar for resten af retssystemet.

Lovgivningen sikrer et uafhængigt retssystem, men i praksis er retsvæsenet underbemidlet, underbemandet og underlagt politisk indflydelse og korruption. Domstolenes upartiskhed bliver truet af bestikkelse, korruption og pres fra embedsfolk, stammeledere, familier til anklagede og personer fra oprørsgrupperne³⁰.

De internationale standarder for retfærdig rettergang (fair trial) er således langt fra opfyldt. Alle borgere har i princippet ret til at være underlagt en formodning om uskyld, men i praksis er anklagede ofte blevet dømt efter retsmøder, der kun varede et par minutter. Anklagede har også i princippet ret til at være tilstede under retssagen og til at appellere en dom, men disse rettigheder bliver ikke altid overholdt³¹.

Uden for Kabul er der stadig en udbredt brug af de traditionelle ældreråd (kaldet Jirga eller Shura), hvor mange konflikter – både kriminelle og civile sager - bliver behandlet. International Crisis Group skriver vedrørende anvendelse af disse traditionelle konfliktløsningsfora:

“While it is true that the use of traditional Afghan jirgas and shuras to resolve disputes, particularly in rural areas, is so widespread that it cannot be ignored, the current government is a long way from having the capacity to integrate the decisions of such councils into the formal system. Their multiplicity, the plurality of customs and the erosion of the social order during years of violent conflict have degraded the positive influence and real authority of such jirgas. Moreover, the exclusion of women from these informal judicial councils poses serious problems for the state’s constitutional obligation to defend the principle of equality under the law”³².

Retssystemet er generelt diskriminerende overfor kvinder. Kvinder har således ingen retsbeskyttelse mod voldtægter, tvangsægteskaber, æresdrab og lignende (se også afsnit 4.2). US Departement of State skriver:

“In cases lacking a clearly defined legal statute, or cases in which judges, prosecutors, or elders were unaware of the law, judges and informal shuras enforced customary law; this practice often resulted in outcomes that discriminated against women. This included the practice of ordering the defendant to provide compensation in the form of a young girl to be married to a man whose family the defendant had wronged.”³³

³⁰ USSD, marts 2010, afsnit 1e.

³¹ Ibid.

³² ICG, 17. november 2010, s. ii

³³ USSD, marts 2010, afsnit 1e.

I nogle udkantsområder har Taliban indført et parallelt justitssystem. De straffe, der udmåles af Taliban inkluderer, ifølge menneskerettighedsaktivister, halshugninger, hængninger og tæsk.

3.2 Afghanistans Uafhængige Menneskerettighedskommission³⁴

Afghanistans Independent Human Rights Commission (AIHRC) er dannet på baggrund af Bonn-aftalen og Afghanistans grundlov af 2004. Kommissionen blev dannet allerede i 2002, den har nu 9 medlemmer og ledes af en kvinde, Dr. Sima Simar.

Kommissionen arbejder med overvågning af menneskerettighedssituationen og koncentrerer sig specielt om kvinders og børns rettigheder, uddannelse, indsamling af information vedrørende beskyttelse, udbredelse og krænkelse af menneskerettigheder. Kommissionen samarbejder ligeledes med UNHCR om monitorering af hjemvendte afghanere. Kommissionen bliver i vid udstrækning respekteret for sit arbejde og har opnået meget siden etableringen. Der er dog også eksempler på, at medlemmer af kommissionen har måttet gå under jorden i en periode efter at have påtalt en sag, som vedrørte personer med forbindelse til folk omkring regeringen. Kommissionens muligheder for at yde beskyttelse mod overgreb fra magtfulde personer er dog stadig ret begrænset.

3.3 Ytringsfrihed

Ifølge loven er der ytrings- og pressefrihed i Afghanistan, men det rapporteres, at medlemmer af pressen oplever chikane, trusler og vold fra regeringen, Taliban og forskellige oprørsgrupper (se også afsnit 4.11 om journalister).

US Departement of State skriver:

“(...)journalists increasingly were vulnerable to physical harm and reported numerous instances of pressure from multiple sources to influence reporting, including national and provincial governments, warlords, the drug mafia, foreign governments and individuals, and Taliban insurgents. Some media observers contended that individuals could not criticize the government publicly without fear of reprisal”³⁵.

Ifølge samme kilde var der flere tilfælde af vold og drab på journalister i 2009.

En ny lov blev gennemført i september 2008, der indeholder en række begrænsninger og forbyder udgivelser af forskellig art, herunder materiale der strider mod islamiske principper, påvirker national

³⁴ http://www.aihrc.org.af/2010_eng/

³⁵ USSD, marts 2010, afsnit 2a.

sikkerhed og territoriell integritet eller er fysisk, spirituelt eller moralsk skadeligt for især børn og unge mennesker. Den nye lov betyder også, at nye medier skal registreres hos Informations- og Kulturministeriet.

Der er en række uafhængige medier, som er aktive og afspejler forskellige politiske synspunkter. Nogle uafhængige journalister udgiver også blade og tidsskrifter, men disse distribueres næsten udelukkende i Kabul. Mange udgivere udøver en vis grad af selv-censur³⁶.

3.4 Forsamlings- og foreningsfrihed³⁷

Den afghanske forfatning sikrer formelt forsamlings- og foreningsfrihed. Sikkerhedssituationen og i visse tilfælde lokale embedsmænd begrænser dog i et vist omfang udøvelsen af denne ret.

Politiske partier er forpligtede til at registrere sig ved justitsministeriet. Partierne er derudover forpligtede på at forfølge formål, der er i overensstemmelse med islam. Politiske partier, der er grundlagt på baggrund af etnicitet, sprog, islamiske trosretninger eller religion er ikke tilladte.

3.5 Religionsfrihed

Den afghanske forfatning slår fast, at islam er den officielle statsreligion og at ingen love kan være i modsætningsforhold til den hellige islamiske religion. Med hensyn til forhold som ikke er omtalt i forfatningen eller straffeloven, såsom konvertering og blasfemi, læner domstolene sig op af deres fortolkning af islamisk lov. Visse af disse fortolkninger er i konflikt med Verdenserklæringen om menneskerettigheder³⁸.

Der er religionsfrihed for ikke-muslimer og regeringen respekterer formelt denne frihed. I praksis bliver ikke-muslimer dog udsat for chikane og forfølgelse. Ikke-muslimer vælger således i stort omfang ikke at praktisere deres religion åbent. Ifølge US Departement of State blev respekten for religionsfrihed forværret i 2010, især for kristne grupper og individer³⁹.

³⁶ Ibid.

³⁷ Ibid. afsnit 2b

³⁸ USSD, november 2010, Section II.

³⁹ USSD, november 2010, indledning.

Retten til at konvertere respekteres hverken i lovgivningen eller i praksis. Konvertering anses som frafald fra religionen og dermed strafbart med døden, ifølge under visse fortolkninger af islamisk liv i landet. (Se afsnit 4.5)⁴⁰.

4. Særligt udsatte grupper

4.1 Etniske grupper

Personer, der tilhører etniske minoriteter i et givent område kan være i risiko for forfølgelse på baggrund af deres etnicitet. De er i forhøjet risiko, hvis de har forsøgt at kræve jord eller ejendom tilbage. Stridigheder omkring jordbesiddelser kan blive løst med vold eller med trusler om vold – især når forskellige etniciteter er involverede eller når kravet rettes mod en person i en position med autoritet⁴¹.

UNHCR skriver i sine seneste guidelines:

”UNHCR therefore considers that members of ethnic groups, including, but not limited to those affected by ethnic violence or land use and ownership disputes, particularly in areas where they do not constitute an ethnic majority, may be at risk on account of their ethnicity/race and/or (imputed) political opinion, depending on the individual circumstances of the case”⁴².

Pashtuner i den nordlige og vestlige del af landet er blevet fordrevet på grund af den etniske forfølgelse og vold, der fulgte i kølvandet på Talibanregimets fald. Pashtuner, der udgør en minoritet i den nordlige del af landet har siden været udsatte, fordi de associeres med Talibanregimet, der mestendels blev ledet af pashtunere⁴³.

Hazaraer udgjorde engang den største etniske gruppe i Afghanistan, men repræsenterer i dag omkring 9 % af den afghanske befolkning⁴⁴. Hazaraerne taler en dialekt af dari, der hedder Hazaragi og størstedelen af dem er shiamuslimer. En stor del følger den ismailitiske bevægelse, mens en mindre del af hazaraerne er sunnimuslimer⁴⁵.

⁴⁰ Ibid. section II.

⁴¹ UNHCR, december 2010, s. 30.

⁴² UNHCR, December 2010, s. 30

⁴³ Ibid.

⁴⁴ Minority Rights Group, profile Hazaras, anvendt 19. november 2010.

⁴⁵ Ibid.

Hazaraer udsættes fortsat for social diskrimination og mange hazaraer er bekymrede for lokale krigsherrers tiltagende magt. De lokale krigsherrer betragtes som en direkte trussel, idet myndighedernes tilstedeværelse savnes i mange områder. På grund af den undertrykkelse hazaraerne oplevede under Mujahedin, er den Nordlige Alliances magt i den nye ledelse årsag til bekymring for mange hazaraer⁴⁶.

Der rapporteres om etniske spændinger mellem hazaraer og kuchinomader i provinsen Ghazni⁴⁷. Spændingerne skyldes til dels også en konflikt om græsningsrettigheder⁴⁸.

Kuchi betyder nomade på dari. Kuchifolket er fra det sydlige og østlige Afghanistan og udgør i højere grad en social end etnisk gruppe, om end kuchifolket har nogle af de karakteristika, der udgør en distinkt etnisk gruppe⁴⁹.

Den afghanske Menneskerettighedskommission (AIHRC) skriver, at Kuchifolkets adgang til at nyde retten til sundhed og uddannelse er problematisk⁵⁰.

Kuchifolket har i flere tilfælde været i voldsom konflikt med andre lokale beboere omkring retten til græsning af deres dyr. I maj 2010 udsendte AIHRC en pressemeddelelse vedrørende en sådan konflikt, hvori der blandt andet stod:

“The AIHRC expresses its grave concern about the negligence of the government in resolving the problem of Kochies, and reoccurrence of the armed conflict between Kochies and native inhabitants of Behsood district of Maidan Wardak province that has resulted in the killing, injury and displacement of a number of inhabitants of the said district⁵¹”.

4.2 Kvinder

UNHCR skriver i sine seneste guidelines generelt omkring afghanske kvinders behov for beskyttelse:

⁴⁶ Ibid.

⁴⁷ Denne konflikt er også et problem i andre dele af Afghanistan, se blandt andet Afghanistan Independent Human Rights Commission, Report on the Case of Conflict between Kochies and the Local People in Behsood and Diamirdad districts of Maidan Wardak province, offentliggjort Assad 1389.

⁴⁸ USSD, marts 2010.

⁴⁹ Minority Rights Group, Profile Kuchi, anvendt 20. November 2010.

⁵⁰ AIHRC, 2009

⁵¹ AIHRC, pressemeddelelse 18. maj 2010

http://www.aihrc.org.af/2010_eng/Eng_pages/Press_Releases/2010/Pre_18_May_2010.pdf

”UNHCR considers that women with the specific profiles outlined below, including victims of sexual and gender-based violence, and harmful traditional practices, as well as women perceived as contravening social mores, may be at risk on the ground of membership of a particular social group, religion and/or (imputed) political opinion depending on the individual circumstances”⁵²

Mange elementer af det afghanske samfund tolererer og praktiserer vold mod kvinder. Human Rights Watch rapporterer, at 87, 2 % af kvinder har oplevet mindst en type af fysisk, seksuel eller psykologisk vold eller tvangsægteskab i løbet af deres levetid⁵³.

Ifølge Amnesty International møder kvinder og piger i Afghanistan en udbredt vold, herunder vold i hjemmet, bortførelser og voldtægter af bevæbnede personer, trafficking, tvangsægteskaber, herunder børneægteskaber med stadigt yngre kvinder. Derudover bliver kvinder brugt til afregning, når stridigheder skal bilægges og gæld gøres op⁵⁴. Også andre kilder beskriver, hvordan kvinder fortsat møder altgennemtrængende menneskerettighedskrænkelser og hvordan den samfundsmæssige diskrimination af kvinder endnu består og omfatter vold i hjemmet, voldtægt, tvangsægteskaber, tvungen prostitution, udveksling af piger til at bilægge stridigheder, kidnapning og æresdrab⁵⁵.

Ifølge foreløbige data fra FN i Afghanistan er voldtægt udbredt i alle dele af Afghanistan og i alle sociale grupper og samfundslag. Flertallet af de rapporterede sager involverer helt unge piger (ned til tre års alderen) eller piger/kvinder mellem 7 og 30 år. Kvinder er i risiko i deres hjem og på gaden. Uledsagede kvinder eller kvinder, der tidligere har været udsat for seksuel vold er i højere risiko. Ligeledes enker, fraskilte kvinder eller kvinder, hvis mænd befinder sig i udlandet. Piger, der løber væk hjemmefra, herunder fra tvangsægteskab er også i særlig risiko. Det er derudover blevet observeret, at analfabeter eller fattige kvinder er mindre tilbøjelige til at rapportere seksuel vold, herunder voldtægt⁵⁶. I mange tilfælde er det ikke kun ofret for voldtægten, men hele hendes familie, der frygter for deres sikkerhed på grund af det stigma, der knytter sig til en voldtægt og risikoen for repressalier. Dette resulterer ofte i tvungne aborter, der foretages af familiemedlemmer for at skjule at en voldtægt har fundet sted⁵⁷.

⁵² UNHCR Guidelines, december 2010, s. 20

⁵³ USSD, afsnit 6.

⁵⁴ Amnesty International, marts 2010

⁵⁵ USSD, marts 2010

⁵⁶ UNAMA, juli 2009, s. 22

⁵⁷ Ibid.

Det er kun i få isolerede tilfælde, at de offentlige institutioner har foretaget de nødvendige og korrekte skridt. I mange tilfælde oplever ofrene blot flere problemer, når de forsøger at gå til politiet. Ofte bliver voldtægts ofre ydmygede og seksuelt misbrugt, mens de er i politiets varetægt⁵⁸.

FN rapporterer, at seksuel vold også kan være motiveret af private fejder mellem familier eller inden for samfundet:

” In such contexts, rape is used to ‘dishonour’ another family, tribe or clan, to obtain revenge for a previous crime. Men thus enter into a cycle of revenge, based on the sexual abuse of women. Sexual violence and rape are seen as ‘compensating’ for an earlier crime. However, it was noted by some interlocutors that revenge is usually meted out on families that are considered less powerful.”⁵⁹

FN rapporterer, at æresdrab sker med straffrihed i store dele af Afghanistan⁶⁰. AIHRC skriver, at æresdrab udgjorde 6.6 % af de sager om vold mod kvinder, der blev rapporteret til dem i perioden 2008/2009⁶¹.

Zina, som betyder heteroseksuel penetration uden for ægteskab er kriminaliseret i straffeloven. I praksis bliver *Zina* anvendt til at legitimere arrestationer og tilbageholdelse af kvinder for sociale forseelser, såsom at løbe væk hjemmefra, at modsætte sig familiens ønske med hensyn til ægtefælle, at flygte fra vold eller voldtægt i hjemmet. Politiet arresterede ofte kvinder for ”zina” på baggrund af en anmodning fra familien⁶².

UNHCR’s Guidelines beskriver situationen for **enlige kvinder**, således:

“ Unaccompanied women or women lacking a male ‘guardian’ (mahram), including divorced women, unmarried women who are not virgins, and women whose marriage engagement have been broken, continue to face social stigma and general discrimination. Women without male support and protection generally lack the means of survival, given existing social norms imposing restrictions on women living alone, including limitations on their freedom of movement.”⁶³

Kvinder, der ikke følger de **traditionelle normer** risikerer at blive udsatte for vold i hjemmet og andre former for straf. UNHCR skriver i sine guidelines, at:

⁵⁸ Ibid. s. 21

⁵⁹ Ibid. s. 22.

⁶⁰ FN, maj 2009, s. 30.

⁶¹ AIHRC, IV Qaws 1388, nov./dec 2009, s. 59,

⁶² USSD, afsnit 6.

⁶³ UNHCR, guidelines december 2010, s. 23-24.

”Detention on the ground of perceived “morality crimes,” such as “running away” from home (including in situations of domestic violence), being improperly unaccompanied or refusing marriage, also occurs. In such matters, customary law often takes precedence over criminal or civil law. Detention for breaches of customary or Shari’a law disproportionately affects women and girls. Women and girls who run away are often also prosecuted under “intention” to commit zina (sexual intercourse outside of marriage) charges.”⁶⁴

Tvangsægteskaber og **børneægteskaber** er fortsat meget udbredt i Afghanistan. Ifølge Human Rights Watch og UNIFEM er mere en 70 % af ægteskaberne i Afghanistan tvangsægteskaber og i et flertal af ægteskaberne er bruden under 16 år⁶⁵. Ægteskaber er oftest arrangerede mellem familier, uden at kvinden har nogen indflydelse herpå. Det forekommer også, at kvinder bliver udsatte for ”salgsægteskaber”. Det vil sige piger, der indgår ægteskab i bytte for en bestemt mængde varer, kontanter eller som afvikling af familiens gæld. Traditionelle former for tvangsægteskaber er *baad dadan* hvor en pige gives til en anden familie som betaling for en gæld og *baadal*, hvor to familier udveksler piger, for at minimere omkostningerne ved ægteskab⁶⁶.

De løbende trusler mod kvinders sikkerhed gør det dog nærmest umuligt for dem at deltage i det offentlige liv⁶⁷. Kvinder, der er **aktive i politik** er udsatte for et højere niveau af trusler og vold end mænd, der er profilerede. Kvinder, der arbejder for regeringen, NGO’er og udenlandske organisationer bliver udsatte for trusler fra oprørsgrupper.

Human Rights Watch skriver, at:

“Women who are active in political life – including parliamentarians and provincial councillors – face attacks and intimidation.” og

“The government’s failure to take attacks and threats against women seriously greatly increases the threat that women face, by creating a permissive culture for those who seek to silence and sideline women”.⁶⁸

I juli 2009 trådte en lov i kraft, der gælder for det shiamuslimske mindretal. Loven giver, ifølge menneskerettighedsorganisationen Human Rights Watch, en mand ret til at nægte sin hustru basale fornødenheder, såsom mad, hvis hun ikke indfrier hans seksuelle krav. Loven giver videre fædre og

⁶⁴ Ibid. s. 24

⁶⁵ Fra USSD, marts 2010, afsnit 6.

⁶⁶ UNHCR, guidelines 2010, s. 23

⁶⁷ SIGI, Gender Equality And Social Institutions In Afghanistan, anvendt den 22 november 2010.

⁶⁸ Human Rights Watch, juli 2010, afsnit 5.

bedstefædre førsteret til børnene, pålægger kvinderne at få mandens tilladelse, hvis hun vil søge arbejde samt giver en voldtægtsforbryder mulighed for at undgå retsforfølgelse ved i stedet at betale ”blodpenge” til ofret⁶⁹.

Hvert år sendes hundredvis af **sexarbejdere** i fængsel for ulovlige seksuelle forhold. Kvinderetsaktivister forklarer, at høje fødevarepriser, tørke, arbejdsløshed og mangel på socioøkonomiske muligheder skubber nogle kvinder og unge piger i det nordlige Afghanistan ind i den kommercielle sexindustri⁷⁰.

Der rapporteres om et særdeles højt niveau af **selvmord** og **selvskade** blandt kvinder i Afghanistan. I august 2010 rapporterede ABC News, at den afghanske regering oplyste, at ca. 2.300 afghanske kvinder og piger om året forsøgte at tage deres eget liv⁷¹. Derudover rapporteres det, at kvinder skader sig selv for at komme ud af situationer, de ikke kunne flygte fra⁷².

Retssystemet er i vidt omfang diskriminerende overfor kvinder. Voldtægter, tvangsægteskaber og æresdrab behandles ofte ikke af retssystemet som kriminelle handlinger. Måden sharialovgivningen fortolkes på lokalt forhindrer en vellykket retsforfølgelse i voldtægtssager. Under en mulig fortolkning af sharia kan voldtægt behandles som utroskab, hvilket kan medføre en straf på stening til døde eller 100 piskeslag. En kvinde som kommer med anklager om voldtægt skal under visse fortolkninger af Shari'a frembringe fire vidner for at bevise at voldtægten skete som et resultat af tvang. Anklagede mænd hævder ofte, at ofret frivilligt indvilgede, hvilket resulterer i en anklage om utroskab mod ofret⁷³.

Kvinder, der forsøger at flygte fra tvangsægteskaber og lignende, er i nogle tilfælde endt i fængsel, dømt for f.eks. utroskab og ifølge NGO'er er det hyppigt forekommende, at kvinder bliver voldtaget af fængselspersonale, hvis de overnatter i fængsel. I praksis er kvinders adgang til at søge hjælp gennem retssystemet således særdeles begrænset, og myndighederne er ikke i stand til - eller villige til - at yde kvinder den fornødne beskyttelse.

Amnesty International skriver om kvinders generelle adgang til at søge beskyttelse:

⁶⁹ Human Rights Watch, august 2009. USAID har offentliggjort en oversættelse af loven, se oversættelsen <http://www.unhcr.org/refworld/pd/fid/4a24ed5b2.pdf>

⁷⁰ IRIN, juli 2008.

⁷¹ ABC news, august 2010

⁷² USSD, afsnit 6.

⁷³ Ibid.

“The police, the courts and other justice sector officials seldom address women’s complaints of abuses, including beatings, rape and other sexual violence. Women victims and defendants have little recourse to justice and are discriminated against in both the formal and informal justice systems.”⁷⁴

4.3 LGBTI (lesbian, gay, bisexuals, transgender and Intersex)

Forhold til personer af eget køn er forbudt ved lov i Afghanistan. Ifølge *The International Lesbian, Gay, Bisexual, Trans and Intersex Association (ILGA)* anvendes sharia lovgivning, der straffer homoseksualitet med døden, sammen med den kodificerede straffelov. Der er dog ikke kendte tilfælde af dødsstraf for homoseksualitet siden Talibanstyret⁷⁵. UNHCR skriver ligeledes i sine guidelines, at homoseksualitet efter den afghanske straffelov er strafbart med ”long imprisonment” og er strafbart med døden i henhold til sharialovgivningen⁷⁶.

Organisationer, der arbejder med beskyttelse eller udøvelsen af frihed til seksuel orientering arbejder under jorden og de sociale tabuer på området er meget stærke⁷⁷.

UNHCR skriver i sine seneste guidelines vedrørende LGBTI personers behov for beskyttelse:

“In light of the strong societal taboos, as well as the criminalization of “homosexual conduct”, UNHCR considers that LGBTI individuals may be at risk on account of their membership of a particular social group, i.e. their sexual orientation and/or gender identity, since they do not, or are perceived not to conform to prevailing legal, religious and social norms. It should be borne in mind that LGBTI individuals cannot be expected to change or conceal their identity in order to avoid persecution. Furthermore, the existence of significant criminal sanctions for “homosexual conduct” is a bar to State protection, including where persecutory acts are perpetrated by non-State actors such as family or community members.”⁷⁸

4.4 Børn

Ifølge UNHCR er børn blandt de mest sårbare grupper i Afghanistan og bærer hovedbyrden ved den væbnede konflikt, der pågår. UNHCR skriver generelt om børns behov for beskyttelse:

”UNHCR considers that children with the specific profiles outlined below, including child soldiers, school-age children, particularly girls, as well as children victims of sexual and gender-based violence, may be at risk on the ground of membership

⁷⁴ Amnesty International, juni 2008, s. 6.

⁷⁵ ILGA, maj 2010.

⁷⁶ UNHCR, december 2010, s. 28.

⁷⁷ USSD, marts 2010, afsnit 6.

⁷⁸ UNHCR, december 2010, s. 29.

of a particular social group, religion and/or (imputed) political opinion depending on the individual circumstances of the case.”⁷⁹

Vold mod børn er udbredt i hele landet og omfatter generelt omsorgssvigt, fysisk og seksuelt misbrug samt børn der bliver forladt og underlagt tvangsarbejde for at afbetale familiens gæld⁸⁰.

Det afghanske ministerium, MoLSA (Ministry of Labor, Social Affairs, Martyrs and Disabled) har erklæret, at politiet ofte bankede børn og at politiet bankede og fængslede børn, de fandt på gaden⁸¹.

Seksuelt misbrug og **vold** er fortsat meget udbredt, herunder tilfælde hvor gerningsmændene er familiemedlemmer⁸². Ifølge AIHRC bliver de fleste, der misbruger børn ikke arresteret. Der var videre flere rapporter om påståede haremer af unge drenge, der levede afsondret og blev brugt til seksuel og social underholdning, såkaldt '*bacha baaʒi* (boy-play)'⁸³. UNAMA skriver, at meget lidt er blevet gjort for at forebygge og straffe seksuel vold, hvilket sandsynligvis skyldes det sociale stigma som følger emnet og regeringens manglende evne til at kontrollere lederne af de bevæbnede grupper, der muligvis begår disse handlinger⁸⁴. UNHCR skriver i sine guidelines:

“The general climate of impunity and the vacuum in rule of law has adversely affected the reporting of sexual abuse and violence against children to the authorities and the prosecution of perpetrators. Children subjected to the practice of *bacha baaʒi* – who are often driven into the practice by poverty, coercion or force – need to be considered by adjudicators as victims and survivors of rape, rather than persons freely exercising a sexual preference.”⁸⁵

Levevilkår for børn på **børnehjem** er meget svære. Der rapporteres om mentalt, fysisk og seksuelt misbrug og der har været tilfælde, hvor børn er blevet handlede ud af børnehjemmene⁸⁶.

Uledsagede mindreårige og børn, der er separerede fra deres forældre udgør, ifølge UNHCR, en af de mest sårbare grupper i Afghanistan. Ifølge estimer er der omkring 60.000 børn, der lever på gaden i

⁷⁹ Ibid. s. 25

⁸⁰ USSD, marts 2009, afsnit 6

⁸¹ Ibid.

⁸² UNHCR, december 2010, s. 27.

⁸³ Refereret i USSD, afsnit 6

⁸⁴ UNAMA, feb 2010

⁸⁵ UNHCR, december 2010, s. 27.

⁸⁶ USSD, marts 2009, afsnit 6

byområderne. Børn på gaden har meget svær eller ingen adgang til regeringens servicetilbud. Politiet fængsler og banker jævnligt børn de fandt på gaden⁸⁷.

Mange skoler bliver angrebet. Skoler for piger angribes i højere grad end blandede skoler eller skoler for drenge. UNICEF rapporterer, at der fra januar til juni 2009 var 470 bekræftede angreb på skoler, ansatte eller elever⁸⁸.

Tilfælde af **børneslaveri** er ligeledes i stigning, især i de fattige landdistrikter⁸⁹. Ofte er udnyttelse under dække af et ægteskab.

Der er endvidere rapporter om, at oprørsgrupper i stigende grad rekrutterer **børnesoldater** ligesom der er dokumenterede sager, der viser, at Taliban bruger børn til selvmordsaktioner. Børn mellem 13-16 år er blevet narret, lovet penge eller på andre måder tvunget til at udøve selvmordsaktioner⁹⁰. US Department of State skriver bl.a:

“Anecdotal evidence suggests that insurgent recruitment of underage soldiers was on the rise. There were numerous credible reports that the Taliban and other insurgent forces recruited children younger than 18, in some cases as suicide bombers and in other cases to assist with their work.”⁹¹

UNHCR skriver, at der er bekymring omkring, at børn er blevet rekrutteret til de afghanske sikkerhedsstyrker og det nationale afghanske politi. Med hensyn til rekruttering til de bevæbnede oprørsgrupper skriver UNHCR i sine seneste guidelines:

“Forced recruitment of children by armed groups, including the Taliban, the Haqqani network, Hezb-i-Islami, the Tora Bora Front and Jamat Sunat al-Dawa Salafia, is reported, particularly in the southern, south-eastern and eastern regions. Internally displaced children and children part of isolated populations in conflict-affected areas are particularly at risk of recruitment into armed anti-Government groups. Such groups have reportedly abducted children for the purposes of military training in Pakistan. These children have also been used to carry out suicide attacks or to plant explosives, often resulting in their own deaths.”⁹²

⁸⁷ Ibid.

⁸⁸ Refereret i USSD, afsnit 6

⁸⁹ IRIN, februar 2009

⁹⁰ UMAMA, februar 2010, s. 5

⁹¹ USSD, marts 2009, afsnit 1g

⁹² UNHCR guidelines, december 2010, s. 25.

Med hensyn til risikoen for **trafficking** skriver USSD:

“Children were trafficked internally for forced labor as beggars or for debt bondage in the brick kiln and carpet industries. Women and girls were kidnapped, lured by fraudulent marriage or job proposals, or sold into marriage or commercial sexual exploitation within the country and elsewhere. Boys as well as girls were victims of trafficking”⁹³

Forværringen af sikkerhedssituationen har haft en ødelæggende effekt på **uddannelsen** af børn. UNHCR skriver om dette:

“Armed anti-Government groups, as well as conservative elements in some communities that are opposed to the education of girls, have increased their attacks on schools, teachers and pupils, particularly schoolgirls. Such attacks have spread throughout the country, with a notable increase in areas around Kabul, Wardak, Logar and Khost, and in the eastern provinces of Laghman, Kunar and Nangarhar. Areas previously considered stable, such as Takhar and Badakhshan, are now also affected.”⁹⁴

4.5 Religiøse mindretal og uislamisk adfærd

Pålidelige data om den religiøse **demografi** i Afghanistan er ikke tilgængelige, fordi der ikke i årtier er lavet en officiel national optælling. Observatører estimerer, at ca. 80 % af befolkningen er sunnimuslimer, 19 % er shiamuslimer og at andre religiøse grupper således udgør mindre end 1 % af den afghanske befolkning. Ifølge de religiøse mindretalsgruppers egne estimater er der omkring 3000 sikher, mere end 400 baha'ier og ca. 100 hinduer. Der er et lille kristent mindretal, der skønnes at have mellem 500 og 8000 tilhængere. Der er kendskab til én afghansk jøde⁹⁵.

Disse religiøse mindretal er mål for diskrimination og forfølgelse. Respekten for religionsfrihed blev forringet i løbet af 2010, især for kristne grupper og individer⁹⁶.

UNHCR skriver generelt om beskyttelsesbehovet for personer, der opfattes som om de går imod sharialovgivningen, at:

“UNHCR considers that persons perceived as contravening Shari'a law, including persons accused of blasphemy and converts from Islam, as well as members of minority religious groups, may be at risk on the ground of religion, depending on the individual circumstances of the case.”⁹⁷

⁹³ USSD, marts 2009, afsnit 6

⁹⁴ UNHCR, december 2010, s. 26

⁹⁵ USSD, november 2010. Ifølge US Department of State rapport fra 2009 var der 4.900 sikher og 1.100 hinduer.

⁹⁶ Ibid,

⁹⁷ UNHCR, december 2010, s. 18.

Den **shiamuslimske** minoritet er historisk set blevet diskrimineret af sunnimuslimerne og ifølge USSD er forholdet mellem de forskellige grene af islam fortsat anstrengt. De fleste shiamuslimer er etniske hazaraer, som traditionelt har levet adskilt fra resten af samfundet. Dette skyldes en kombination af politiske, etniske og religiøse faktorer, som også har resulteret i konflikter. Sunnimuslimsk vrede over den voksende shiamuslimske indflydelse er udbredt og kædes ofte sammen med påstande om iranske forsøg på at udøve indflydelse på lokal kultur og politik⁹⁸.

Ifølge en rapport fra UNHCR udgør medlemmer af den **ismailitiske bevægelse** ikke generelt et mål, men de er fortsat i risiko i visse områder⁹⁹.

Ikke-muslimske minoriteter, såsom sikher, hinduer og kristne møder fortsat samfundsmæssig diskrimination og chikane og i visse tilfælde vold. USSD skriver, at denne behandling ikke er systematisk, men at regeringen ikke gjorde noget for at forbedre forholdene i 2010¹⁰⁰.

Selv om det er tilladt for **sikher og hinduer** at praktisere deres religion offentligt møder de diskrimination og intimidering i et omfang, der har betydet, at 30 familier har forladt landet i 2010. Selv om hinduer og sikher har adgang til at få deres tvister løst ved forskellige instanser, føler de sig i praksis ubeskyttede¹⁰¹. Sikher og hinduer oplever også problemer med myndigheder og kommandørers konfiskation af deres jord samt problemer med at få adgang til jord til kremering¹⁰².

I maj 2007 blev der truffet afgørelse omkring status for trosretningen **Baha'í**. Her fandt myndighederne, at Baha'í er en form for blasfemi og dermed belagt med dødsstraf¹⁰³.

Det britiske udenrigsministerium vurderer, at kristendom ikke er accepteret i Afghanistan. De fremhæver, at der diskrimineres mod **kristne** og at de oplever verbale og fysiske overgreb fra myndighederne, tidligere venner og familiemedlemmer¹⁰⁴.

⁹⁸ Ibid.

⁹⁹ USSD, oktober 2009.

¹⁰⁰ USSD, november 2010.

¹⁰¹ USSD, november 2010.

¹⁰² UNHCR, december 2010, s. 20

¹⁰³ Freedom House, maj 2010

¹⁰⁴ FCO letter, response to COIS enquiries, 8 January 2010, refereret i UK Home Office, november 2010

Den offentlige opinion er åbent fjendtlig over for afghanske **konvertitter** til kristendom, herunder kristne organisationer og personer, der missionerer. Der har været offentlige protester i flere provinser efter at medlemmer af parlamentet og tv-programmer har holdt brandtaler. Under en protest blev et billede af paven brændt og en anden protest krævede alle kirker lukkede (selv om der ikke findes nogen). Flere end 1.000 mennesker marcherede i Mazar-e Sharif og krævede et forbud mod organisationer, der missionerer¹⁰⁵.

Retten til at skifte religion respekteres ikke hverken i loven eller i praksis¹⁰⁶. **Konvertering** fra islam bliver anset som frafald fra troen og kan straffes med dødsstraf ifølge visse fortolkninger af sharialovgivningen. En borger, der konverterer fra islam ville få tre dage til at trække sin konvertering tilbage eller at få en dødsstraf ved hængning. Konvertitter kan også blive frataget deres ejendom og få deres ægteskaber erklærede ugyldige¹⁰⁷. UNHCR skriver i sine guidelines:

” Often seen by family members and other traditional social structures as a source of shame, converts from Islam may also face isolation, pressure to recant and, in some cases, physical harm. As a result, converts often conceal their faith and avoid worshipping in public. “¹⁰⁸

Personer, der er anklagede for brud på sharialovgivningen, såsom blasfemi, frafald fra troen, homoseksualitet og utroskab risikerer ikke blot social udstødning, men også formel retsforfølgning¹⁰⁹.

4.6 Personer, der associeres med KHAD og PDPA

Under 'Taliban var den generelle opfattelse, at personer, som havde haft forbindelse til statens efterretningstjeneste, Khedamat-e Etelea'at-e Dawlati, kendt som KHAD¹¹⁰ eller People's Democratic Party of Afghanistan, kendt som PDPA, og hvor denne forbindelse var almindeligt kendt (dvs. at personerne var profilerede som medlemmer af PDPA eller KHAD), var i en sådan risiko for forfølgelse, at de generelt blev anerkendt som flygtninge, medmindre de havde begået eller medvirket til menneskerettighedskrænkelser, som betød, at de blev anset for omfattet af Flygtningekonventionens udelukkelsesgrunde.

¹⁰⁵ USSD, november 2010.

¹⁰⁶ Ibid.

¹⁰⁷ USSD, oktober 2009.

¹⁰⁸ UNHCR, december 2010, s. 19.

¹⁰⁹ Ibid.

¹¹⁰ KHAD blev grundlagt i 1980 som efterretningstjeneste og i 1986 ændret til et ministerium. Det bemærkes, at KHAD er kendt under andre navne: Department for Safeguarding the Interests of Afghanistan (AGSA); Workers' Intelligence Institute (KAM); General Directorate of State Information Service or Active members of PDPA; Ministry of State Security (WAD); Directorate of State Security; Directorate of Intelligence Service; og General Directorate of National Security.)

Forholdene for tidligere kommunister har ændret sig efter Talibans fald. Således er det ikke længere ethvert kendt tilhørsforhold til PDPA eller KHAD, som må antages at føre til forfølgelse i Afghanistan. Adskillige tidligere medlemmer af PDPA og KHAD arbejder i dag for den nuværende regering eller har en tilknytning til magthaverne. Disse personer er generelt ikke i risiko for forfølgelse¹¹¹.

Visse højtstående medlemmer af PDPA er dog fortsat i risiko for forfølgelse. Risikoen afhænger af den enkeltes personlige omstændigheder. Det vil sige familiemæssig baggrund, professionel profil, politisk tilknytning og i hvilket omfang personen associeres med de overgreb det kommunistiske regime foretog i årene mellem 1979 og 1992. Tidligere medlemmer af PDPA uden tilknytning til magthaverne (islamiske politiske partier, stammer eller enkeltpersoner med indflydelse) kan være i risiko, hvis de har været kendte og profilerede. Det vil sige højtstående medlemmer af de centrale og regionale PDPA kommittéer og deres familiemedlemmer, samt sekretærer for disse kommittéer¹¹².

Nogle tidligere embedsmænd i KhAD vil være i samme risiko som højtstående medlemmer af PDPA. Risikoen afhænger af en række forhold, herunder deres profil i KhAD, i hvilket omfang de har været involverede i overgreb samt deres politiske og stammemæssige forbindelser¹¹³.

4.7 Personer med tilknytning til det tidligere Sovjetunionen

Der er ikke oplysninger om, at personer, som kommer hjem fra længerevarende ophold i det tidligere Sovjetunionen, har fået problemer alene som følge af opholdet i Sovjetunionen.

4.8 Personer i konflikt med de nuværende magthavere

Personer, der opfattes som kritiske over for lokale eller regionale magthavere, er i risiko for forfølgelse. UNHCR skriver i sine seneste guidelines:

”Civilians suspected of collaborating with, or otherwise supporting, armed anti-Government groups may face arbitrary detention, including detention without charge, and ill-treatment by ISAF or Afghan authorities.”¹¹⁴

¹¹¹ UNHCR Guidelines, juli 2009, s. 29-31.

¹¹² UK home office, april 2009, s. 13.

¹¹³ Ibid. s. 15.

¹¹⁴ UNHCR, december 2010, s. 16

I nogle tilfælde er afghanske civile, der anklages for at samarbejde med bevæbnede grupper, der kæmper mod regeringen, blevet tilbageholdt og udsat for overgreb af internationale eller afghanske væbnede styrker. Der rapporteres også om overgreb på indsatte i de fængsler, der administreres af amerikanerne. Ifølge organisationen *Reporters without Borders* blev en journalist tilbageholdt i 11 måneder og udsat for overgreb for angiveligt at have kontakter til Taliban¹¹⁵.

Der rapporteres derudover om overgreb i form af mishandling og tortur på personer, der tilbageholdes af efterretningstjenesten (National Directorate for Security - NDS). Der er ikke regelmæssig adgang for uafhængig monitorering af disse detentionsfaciliteter. Der rapporteres videre om, at også børn tilbageholdes af NDS og udsættes for mishandling og trusler på grund af mistanke om støtte eller associering til oprørsgrupper.¹¹⁶ Også Amnesty rapporterer om, at personer i efterretningstjenestens varetægt, udsættes for tortur¹¹⁷.

Menneskerettighedsaktivister og kvinderettighedsforkæmpere oplever trusler og chikane fra myndighederne, ligesom de oplever systematisk vold og trusler fra oprørsgrupper, lokale krigsherrer og militser¹¹⁸.

Som følge af de mange årtiers krig og konflikt i Afghanistan er landet plaget af stærke lokale grupperinger og oprørsgrupper. International Crisis Group skriver om dette:

“Three decades of warfare in Afghanistan have produced a multitude of warlords and commanders. Institutions have been supplanted by abusive powerholders, who maintain their control through violence, patronage, corruption, and external backing.”¹¹⁹

Personer i konflikt med disse **regionale magthavere, oprørsgrupper og lokale krigsherrer** kan have meget svært ved at få beskyttelse både lokalt, regionalt og centralt. Dette skyldes et betydeligt sammenfald mellem lokale og centrale magthavere, hvoraf mange er krigsforbrydere samt den måde, der føres politik fra Kabul, der bl.a. omfatter aftaler også med ikke-valgte og ofte kriminelle lokale magthavere. (se afsnit 3.1).

¹¹⁵ UNHCR, juli 2009, s. 26 og UNHCR, december 2010, s. 16.

¹¹⁶ UNHCR, december 2010, s. 16-17.

¹¹⁷ Ibid. s. 26-27.

¹¹⁸ Ibid. s. 13

¹¹⁹ International Crisis Group, januar 2010.

4.9 Personer i konflikt med Taliban og/eller støtter eller anses for at støtte den nuværende regering eller de internationale styrker

Bevåbnede grupper, der bekæmper regeringen, driver en omfattende og systematisk kampagne mod civile, der associeres med, eller som opfattes som støtter til regeringen eller det internationale samfund, herunder ISAF. Især i de områder, hvor disse grupper er aktive. Der er en stigning i disse målrettede angreb og antallet af drab og henrettelser af denne karakter er også steget i områder, der tidligere blev anset for mere sikre. Angrebene steg dramatisk i dele af det sydlige Afghanistan, især i Kandahar, hvor Taliban har ført en systematisk og målrettet kampagne siden begyndelsen af 2010. I perioden fra juni til midten af september 2010 registreredes i gennemsnit 21 drab om ugen, primært i de sydlige og sydvestlige regioner.¹²⁰

Civile, der angribes omfatter embedsmænd, tjenestemænd, regeringsvenlige stammeledere, medlemmer af Ulema Councils (samling af indflydelsesrige religiøse overhoveder fra forskellige islamiske retninger), religiøse lærde, dommere, læger, lærere og arbejdere på genopbygningsprojekter¹²¹.

Flere rapporter fremhæver, at personer, der mistænkes for ”spionage” på vegne af det afghanske militær eller de internationale styrker, risikerer at blive henrettet af bevåbnede oprørsgrupper. I flere tilfælde drejer det sig om kvinder og børn. Eksempelvis blev en 60-årig kvinde og hendes 17-årige barnebarn henrettet af Taliban ved en vejspærring på grund af en anklage om spionage for de internationale styrker, idet soldaterne havde fundet en dollarseddel i drengens lomme¹²². I juni 2010 henrettede Taliban, ifølge rapporter, en 7-årig dreng på grund af mistanke om spionage for USA og de allierede tropper. Drengen blev hængt i et træ. Ifølge den regionale guvernørs talsperson skete henrettelsen kun et par dage efter, at drengens bedstefar åbent havde talt imod militante personer i deres hjemby¹²³.

Det fremgår af en aflyttet besked fra Mullah Omar, Talibans spirituelle leder, at han har beordret medlemmer af Taliban til at fange og henrette afghanere, der støtter eller arbejder for **koalitionsstyrkerne** eller den afghanske regering, såvel som kvinder, der hjælper eller tilvejebringer information til koalitionsstyrkerne¹²⁴.

Regeringseembedsmænd på alle niveauer og deres familiemedlemmer er i øget risiko for angreb i de områder, hvor oprørsgrupperne opererer eller som de kontrollerer. Personer, der har været involveret i det

¹²⁰ UNHCR, december 2010, s. 7-8

¹²¹ Ibid.

¹²² Ibid. s. 21

¹²³ Hands of Cain, juni 2010 og UNHCR, december 2010, s. 9.

¹²⁴ UNHCR, december 2010, s. 8.

afholdte valg i september har også været udsat for målrettede angreb, herunder især kvinder. **Dommere** og **anklagere** oplever regelmæssigt dødstrusler og andre former for trusler¹²⁵. Der er rapporter om, at de bevæbnede grupper, der bekæmper regeringen, også i stigende grad retter angreb mod lokale, traditionelle ledere, såsom **stammeledere** (*mullaher* og *pirs*), der opfattes som støtter af regeringen eller det internationale samfund eller som ikke opfattes som støtter af oprørsgrupperne¹²⁶.

Afghanere, der arbejder for FN eller internationale og nationale **NGO'er** oplever trusler, angreb, bortførelser og drab fra Taliban og andre oprørsgrupper. Familiemedlemmer til personer der udfører humanitært arbejde er ligeledes i risiko¹²⁷.

Menneskerettighedsaktivister og **kvinderettighedsforkæmpere** oplever trusler og chikane fra myndighederne, ligesom de oplever systematisk vold og trusler fra oprørsgrupper, lokale krigsherrer og militser¹²⁸.

US Department of State skriver:

”As in recent years, the Taliban distributed threatening messages in attempts to curtail government and development activities. Ten jurists from Laghman province reported that judges and prosecutors routinely faced death threats and other forms of intimidation in their jobs. In addition to threats against persons working for the government or NGOs, the Taliban distributed ‘night letters’ (death threats) and text messages warning citizens not to vote in the August 20 [2009] elections, including messages to an entire village in Uruzgan.”¹²⁹

Fraværet af lokale regeringsinstitutioner har givet Taliban rig mulighed for at udfylde tomrummet. Ifølge International Crisis Group udnævner oprørsgrupperne guvernører, opkræver skatter, driver domstole og medierer tvister¹³⁰. Ifølge samme kilde har Taliban på nuværende tidspunkt etableret skyggeregeringer i 33 af Afghanistans 34 provinser¹³¹.

¹²⁵ Ibid. s. 10-11

¹²⁶ Ibid.

¹²⁷ UNHCR, december, s. 13

¹²⁸ Ibid.

¹²⁹ USSD, marts 2010, afsnit 1g.

¹³⁰ International Crisis Group, november 2010, s. 5.

¹³¹ International Crisis Group, november 2010, s. 5, note 15.

Uddannelsesinstitutioner, studerende og ansatte herved er også i stigende grad mål for angreb. Ifølge UNICEF steg antallet af angreb på skoler og uddannelsesinstitutioner i 2008. Især kvindelige ansatte er udsatte og der tilbydes en højere præmie for drab på dem¹³².

UNHCR skriver vedrørende **tvangshvervning**:

“Local inhabitants are reportedly coerced into supporting anti-Government groups through threats or the use of force. These intimidation tactics are compounded by the reduced public confidence in the capacity of the Afghan Government and international forces to maintain security and provide basic services”¹³³

Vedrørende tvangsrekruttering af børn, se afsnit 4.4.

4.10 Personer i risiko for blodhævn

Ifølge UNHCR er brugen af blodhævn rodfæstet i den traditionelle afghanske kultur. Blodfejder starter ofte som reaktion på en opfattelse af, at ejendomsretten, retten til vand eller jord eller en kvindes ære er blevet krænket. Målet for blodhævnen er en person, der associeres med den familie eller stamme, der anses for at have begået kränkelsen.

Blodhævn kan gå i arv fra generation til generation. Indimellem forsøges med mægling fra de traditionelle ældreråd (*jirga*), især blandt pashtunere¹³⁴.

UNHCR skriver vedrørende beskyttelsesbehovet hos personer, der frygter blodhævn:

“UNHCR considers that persons involved in, or targeted because of, a blood feud may, depending on the circumstances of the individual case, be at risk on account of membership of a particular social group. Claims by persons with the aforementioned profiles may, however, give rise to the need to examine possible exclusion from refugee status.”¹³⁵

4. 11 Journalister

Ifølge *Reporters Without Borders* placerer Afghanistan sig på en 156. plads ud af 173 lande, på organisationens indeks, der måler graden af journalistisk frihed i verden. Organisationen skriver, at journalister i Afghanistan siden 2008 har oplevet en alvorlig forværring af deres arbejdsforhold. Den

¹³² UNHCR, juli 2009, s. 23

¹³³ UNHCR, december 2010, s. 8

¹³⁴ Afsnittet er baseret på oplysninger fra UNHCR Guidelines, december 2010, s. 32-33.

¹³⁵ UNHCR, december 2010, s. 33

værste trussel for pressefriheden er fortsat Taliban, men også dommere, anklagere, politiske og religiøse ledere går efter journalister og aktivister, der arbejder for retten til at udtrykke sig frit¹³⁶. Dette bekræftes også fra andre kilder. *Freedom House* skriver, at de afghanske medier fortsætter med at vokse og blive mere differentieret, men også mødte en stigning i trusler i 2009, typisk i form af fysiske overgreb og intimidering. Et stigende antal journalister er blevet arresterede, truede eller chikanerede af politikere, sikkerhedstjenesten og andre i magtpositioner, som følge af de begivenheder, de har dækket¹³⁷.

US Departement of State skriver, at journalister i stigende grad er sårbare over for fysiske overgreb og at vold mod journalister var i stigning i 2009 samt, at journalister var under pres fra regeringsembetsmænd, udenlandske regeringer, Taliban og andre oprørsgrupper, som chikanerede og fremkom med voldelige trusler¹³⁸.

Lokale guider, tolke, oversættere og fikserne for internationale journalister er ligeledes mål for angreb¹³⁹.

UNHCR skriver i sine seneste guidelines:

” Journalists and other media professionals covering issues considered as sensitive, such as the armed conflict, corruption and drug trafficking, may be subject to intimidation, harassment and violence at the behest of the authorities and at the hands of armed anti-Government groups, warlords, militia leaders and organized criminal elements. Similarly, reporting on drug trafficking may expose journalists to targeting and remains a hazardous activity. According to reports, journalists continue to be arrested and may face prosecution for expressing or disseminating dissenting political opinions and non-conformist views on Islam, or views perceived as such.”¹⁴⁰

Ifølge UNHCR rapporteres det, at mange mediekkanaler er knyttede til indflydelsesrige politikere og stammeledere¹⁴¹.

Ifølge rapporter bliver journalister, der mødes med Taliban jævnligt fængslede af sikkerhedsstyrkerne på grund af mistanke om samarbejde med de bevæbnede oprørsgrupper¹⁴².

¹³⁶ Reporters Without Borders, maj 2009.

¹³⁷ Freedom House, maj 2010

¹³⁸ US Department of State (USSD), marts 2010, afsnit 2a.

¹³⁹ UNHCR, december 2010, s. 15.

¹⁴⁰ UNHCR, december 2010, s. 14

¹⁴¹ Ibid. s. 15.

¹⁴² UNHCR, december 2010, s. 15.

Omkring beskyttelse af journalister skriver *Reporters Without Borders*, at:

“Journalists still do not have the necessary security for doing their work, more than seven years after the fall of the Taliban. And there are new threats from drug and kidnap gangs as well as the politicising of the crime of “blasphemy”, none of which the Karzai government has managed to curb, even if it wanted to”

og videre, at:

”Afghanistan’s security, political and financial crisis has serious repercussions for the work of journalists. The state is unable to guarantee journalists’ safety. Thus, between June 2007 and January 2009, there were no fewer than 24 physical assaults, 35 death threats, 14 arrests and seven abductions. Scores more journalists, mainly women and those working in the provinces, have been forced to resign because of external pressure.”¹⁴³

5. Internt Flugt Alternativ - IFA

Når det er fastslået, at en asylansøger nærer en velbegrundet frygt for forfølgelse i sit hjemland, kan asylmyndighederne vurdere om ansøgeren kan undgå denne forfølgelse ved at søge tilflugt i et nærmere defineret område af hjemlandet. De afgørende betingelser for, at IFA kan anvendes, er at det anses for *muligt* (relevanskriteriet) og *rimeligt* (rimelighedskriteriet). Bevisbyrden for eksistensen af IFA ligger hos asylmyndighederne, der skal give ansøgeren mulighed for at frembringe argumenter og synspunkter for, hvorfor et givet internt flugtalternativ måtte være relevant og rimeligt¹⁴⁴.

For at IFA skal være relevant, skal der være adgang til området og det skal være frit for faktorer, der kan udgøre en velbegrundet frygt for forfølgelse. Med hensyn til individer, der er i risiko for målrettet forfølgelse i Afghanistan skriver UNHCR vedrørende relevanskriteret, at:

”Given the wide geographic reach of some armed anti-Government groups, a viable IFA/IRA may not be available to individuals at risk of being targeted by such groups¹⁴⁵”

og videre

¹⁴³ Reporters Without Borders, maj 2009

¹⁴⁴ UNHCR, Guidelines on International Protection, ”Internal Flight Alternative” within the Context of Article 1A(2) of the 1951 Convention and/or 1967 Protocol relating to the status of Refugees, juli 2003.

¹⁴⁵ UNHCR, Guidelines, december 2010, s. 38.

“Furthermore, some non-State agents of persecution, such as organized crime networks, local commanders of irregular or paramilitary outfits and militias, as well as the Taliban and the Hezb-e-Eslami (Gulbuddin), have links or are closely associated with influential actors in the local and central administration. As a result, they largely operate with impunity and their reach may extend beyond the area of their immediate (*de facto*) control.”¹⁴⁶

Med hensyn til, hvorvidt IFA kan anses for rimeligt skriver UNHCR i sine seneste guidelines, at dette må fastslås case-by-case under hensyntagen til sikkerhedssituationen, menneskerettighederne og den humanitære tilstand i det tiltænkte område.

På grund af de traditionelle familie- og samfundsstrukturer i Afghanistan udgør, ifølge UNHCR, fortsat den primære beskyttelses- og coping mekanisme. UNHCR skriver i forbindelse med, hvorvidt IFA kan anses for relevant:

”Since the protection by families and tribes is limited to areas where family or community links exist, Afghans, particularly unaccompanied women and children, and women single head of households with no male protection, will not be able to lead a life without undue hardship in areas with no social support networks, including in urban centres. In certain circumstances, relocation to an area without predominantly different ethnic/religious make-up may also not be possible due to latent or overt tensions between ethnic/religious groups.”¹⁴⁷

Med hensyn til personer, der flygter fra general vold er det, ifølge UNHCR, særligt vigtigt at overveje to ting. For det første udsigten til at få adgang til områder, der ikke er påvirkede af generel vold på en sikker måde. For det andet at overveje konfliktens flygtige og omskiftelige karakter i forbindelse med identificeringen af mulige sikre zoner

6. Dansk asylpraksis

Asylansøgere fra Afghanistan er i øjeblikket den største gruppe blandt asylansøgere i Danmark og udgør over 25 % af det samlede antal asylansøgere. I 2009 søgte 1059 personer fra Afghanistan asyl i Danmark. Cirka halvdelen får ansøgningen realitetsbehandlet i Danmark, mens de øvrige tilbageføres til andre EU-lande i overensstemmelse med Dublin-forordningen.

Udlændingesservice meddelte i 2009 asyl til 234 personer fra Afghanistan, heraf 21 under kvote-ordningen.

¹⁴⁶ Ibid. S. 39

¹⁴⁷ UNHCR, guidelines, december 2010, s. 39.

I perioden 1. november 2009 til 25. november 2010 har Flygtningenævnet behandlet 277 spontansager vedrørende personer fra Afghanistan. Flygtningenævnet har stadfæstet afslag på asyl i 207 sager og meddelt asyl i 68 sager, heraf 8 K-status og 60 B-status. 2 sager vedrørende 2 uledsagede unge blev hjemvist til Udlændingesservice til fornyet behandling, da Nævnet ikke fandt, at de var tilstrækkeligt modne til at gennemgå asylproceduren. Nævnet har altså omgjort 24 % af afgørelserne om afslag truffet af Udlændingesservice.

Flygtningenævnets praksis 1.11.2009 - 25.11.2010	
Konventions-status	8
Beskyttelses-status	60
Afslag	207
Hjemvist	2
I alt	277

Derudover har Flygtningenævnet i samme periode behandlet 1 sag om bortfald af opholdstilladelse grundet langvarigt ophold i udlandet og 1 sag om udvisning grundet en strafferetlig udvisningsdom. Nævnet vurderede, at Danmarks internationale forpligtigelser ikke var til hinder for at de pågældende kunne udsendes af Danmark.

De afghanske asylansøgers asylmotiv er meget forskellige og sagerne udgør et bredt spænd inden for flygtningebegrebet. Dog er langt størstedelen af konflikterne relateret til tredje part, f.eks. Taleban eller magtfulde familiemedlemmer, mens kun en mindre andel af sagerne vedrører forfølgelse fra myndighederne, f.eks. i form af fraværet af en retfærdighed rettergang.

De sager, hvori Flygtningenævnet har meddelt asyl, kan i grove træk opdeles i følgende kategorier.

6.1 Uledsagede mindreårige

I 2009 søgte 364 uledsagede børn og unge fra Afghanistan asyl i Danmark. Langt størstedelen er drenge i alderen 15-17 år, og de afghanske unge udgør næsten 75 % af alle uledsagede unge asylansøgere i Danmark. Ud af samtlige 277 sager fra Afghanistan som Flygtningenævnet behandlede i perioden 1. november 2009 til 25. november 2010, omhandlede 69 sager uledsagede børn og unge. Flygtningenævnet stadfæstede afslag på asyl i 57 sager og meddelte asyl i form af B-status i 10 sager.

6.1.1 Forældres konflikt og risikoen for blodhævn

En stor del af de uledsagede unge søger asyl med henvisning til deres families konflikt med Taleban eller andre magtfulde aktører. Som næsten voksne børn og arvinger til jord risikerer de forfølgelse i form af blodhævn eller drab med henblik på at overtage familiens jord. En forfølgelse som de ikke mener at kunne søge myndighedernes beskyttelse imod. Modsætningsforholdet til Taleban eller magtfulde lokale kommandanter skyldes ofte faderens arbejde for myndighederne, NATO-styrker, vestlige organisationer eller tidligere magthavere.

Flygtningenævnet meddelte B-status til en mindreårig dreng, der er etnisk pashtun. Ansøger var til stede under en kontrovers mellem sin far og personer fra Taleban, hvor ansøger overværede, at faderen blev dræbt. Ansøger blev efterfølgende tilbageholdt af Taleban, der truede ham på livet og pålagde ham at indhente oplysninger om ejeren til den lastbil, faderen havde været chauffør i. Ansøger undlod at videregive informationer om ejeren, og efter ansøgers udrejse har Taleban opsøgt ansøgers bopæl og fremsat trusler mod ham overfor hans mor. Et flertal i Flygtningenævnet fandt, at han ved en tilbagevenden vil være i risiko for alvorlige overgreb, som han ikke kan opnå myndighedernes beskyttelse imod.

Flygtningenævnet meddelte ligeledes B-status til en mindreårig dreng, der er etnisk hazara fra Ghazni-provinsen. Ansøgers far forsvandt 3 år før ansøgers udrejse, idet faderen en dag ikke kom hjem fra sit arbejde ved politiet. Familien blev efterfølgende opsøgt flere gange af pashtu-talende mænd, der spurgte efter ansøgers fader og farbror. Mændene truede ansøger, og familien besluttede, at han skulle udrejse. Efter ansøgers udrejse er farbroderen også forsvundet. Selvom ansøger grundet sin unge alder ikke kunne redegøre detaljeret for faderens og farbroderens ansættelsesforhold ved politiet, fandt Flygtningenævnet, at ansøger samlet set har et beskyttelsesbehov grundet sin etnicitet, faderens arbejde, faderen og farbroderens forsvinden, forespørgslerne på bopælen samt det forhold at ansøger som familiens ældste søn snart er voksen og repræsenterer familien.

6.1.2 Jordbesiddelse

En stor del af sagerne vedrørende uledsagede unge omhandler konflikter om jordbesiddelse, hvor forskellige grene af familien eller andre lokale familier gør krav på jord, som ansøgerens familie ligeledes gør krav på. Hvis faderen er død eller flygtet, mens børnene var små, har en farbror eller andre lokale familier dyrket jorden, men når børnene - drengene - vokser op, kan de gøre krav på jorden på ny. Såfremt jorden har været overtaget af indflydelsesrige personer med tilknytning til Taleban eller lokale, korrupte myndigheder henviser flere unge til, at de kan have særdeles vanskeligt ved at anmode myndigheder om hjælp til at afklare spørgsmålet om ejerskabet eller opnå reel beskyttelse mod risikoen for drab eller fordrivelse.

Flygtningenævnet meddelte B-status til en mindreårig dreng, der er etnisk hazara fra Wardak-provinsen. Ansøger flygtede sammen med sin familie til Iran i 1996 grundet faderens konflikt med medlemmer af den lokale pashtun-befolkning, som havde tilknytning til Taleban. Grundet de vanskelige forhold for afghanske flygtninge i Iran vendte familien tilbage til Afghanistan i

2007, hvor familiens ejendom med store jordbesiddelser var blevet beslaglagt af Taleban. Via distriktets ældreråd fik faderen bevis for, at jorden rettelig tilhørte ansøgers familie. Efter kort tid blev familien imidlertid igen fortrængt fra ejendommen af Taleban, der samtidig forsøgte at slå ansøgerens far, søskende og ansøger selv ihjel. Familien nåede at undslippe til Iran. Flygtningenævnet meddelte ansøger asyl med henvisning til, at han som arving til jorden ved en hjemvenden til lokalområdet risikerede overgreb fra den lokale pashtun-befolkning samt Taleban.

6.2 Tvangshvervning

Mange ansøgere, særligt blandt de uledsagede unge, søger asyl med henvisning til risikoen for tvangshvervning til Taleban. I nogle sager henvises til de mere arbitrære, men alvorlige, forsøg på tvangshvervning, hvor hele lokalområdets unge mandlige befolkning er i risiko for tvangshvervning og træning i militærlejr. I andre sager henvises til at ansøger grundet sit konkrete arbejde eller kontakter, f.eks. som arbejdsdreng i en restaurant, hvor vestlige ansatte kommer, er blevet truet til at udføre terrorhandlinger.

Flygtningenævnet meddelte B-status til en mindreårig dreng, der er etnisk hazara fra Wardak-provinsen. Ansøgers far blev dræbt af Taleban, da ansøger var mindre. Taleban rekrutter aktivt unge drenge i ansøgers lokalområde og har efterspurgt ansøger på hans bopæl og ransaget huset for at lede efter ham. Ansøger har ikke efter sin udrejse kunne få kontakt til sin familie. Et flertal i Nævnet meddelte ansøger asyl med henvisning til risikoen for tvangshvervning i lokalområdet, særligt taget i betragtning af ansøgers alder og etnicitet.

Nævnet meddelte B-status til en mandlig ansøger, etnisk pashtu, fra Kabul. Ansøger arbejdede ved politiet, som samarbejdede med de amerikanske styrker. Taleban var vidende om ansøgers ansættelsesforhold og ville have ham til at udføre aktioner for dem. Ansøger nægtede at udføre opgaverne, hvorfor han nu frygtede alvorlige overgreb fra Taleban.

Nævnet meddelte ligeledes B-status til en mandlig ansøger, etnisk tadjik, fra Herat-provinsen. Ansøgers far og brødre var aktive medlemmer af Hezb-e-Islami og blev dræbt under kamp. Ansøger blev efterfølgende opsøgt flere gange af medlemmer af Hezb-e-Islami, som krævede at han blev aktiv for dem og hævnedes sin familie. Da ansøger nægtede, blev han flere gange afkrævet et større beløb, som han måtte betale af frygt for alvorlige repressalier. Da chikanen fortsatte flyttede ansøger til Herat by, hvor Hezb-e-Islami fortsatte med at henvende sig på hans bopæl og arbejdsplads. Under den sidste henvendelse forsøgte bevåbnede mænd at trænge ind i huset, hvorefter ansøger arrangerede sin udrejse. Nævnet meddelte ansøger asyl, da Nævnet vurderede, at han ikke kan forvente myndighedernes effektive beskyttelse mod Hezb-e-Islami.

6.3 Kønsrelateret forfølgelse

Flygtningenævnet meddelte B-status i flere sager vedrørende tvangsægteskab, risiko for æresdrab grundet forhold før eller udenfor ægteskabet samt ægteskab indgået imod familiens vilje. Derudover blev der meddelt B-status i en enkelt sag vedrørende en enlig kvinde uden netværk, der ikke har opholdt sig i Afghanistan siden 1984 og en enkelt sag vedrørende en kvindelig underviser.

Ofte er ansøgerne på flugt fra æresrelaterede overgreb fra familiemedlemmer og/eller fra magtfulde kommandanter, der med tvang eller trusler har forsøgt at få ansøgeren til at indgå ægteskab. Ligeledes blev der meddelt B-status til flere mænd, der er gift med eller har haft forhold til kvinder, der oprindeligt var lovet bort til en anden samt til mænd, der har bistået kvindelige familiemedlemmer i at undslippe tvangsægteskab.

Flygtningenævnet meddelte B-status til en kvinde fra Kabul, som en fjern slægtning ønskede at indgå ægteskab med imod hendes vilje. Ansøgeres fader holdt slægtningen og dennes familie hen i flere år med henvisning til at ansøger var ung og under uddannelse. På et tidspunkt mødte ansøger en anden mand, bosiddende i Danmark, med hvem hun indgik ægteskab. Da den afviste slægtning og dennes familie hørte om ægteskabet, kontaktede de ansøgerens familie og truede dem på livet med henvisning til, at ansøger havde krænket familiens ære. Ansøger flygtede herefter til Pakistan sammen med sin familie. Et år senere vendte ansøgeren tilbage i Kabul i forbindelse med en eksamen, hvor hun traf sin slægtning på gaden. Han truede ansøgeren med hævn, herunder at han ville kaste syre i ansigtet på hende. Et flertal af Flygtningenævnet meddelte ansøger asyl med henvisning til, at myndighederne ikke kan antages at være i stand til at yde hende den fornødne beskyttelse mod sine slægtninge.

Nævnet meddelte ligeledes B-status til en enlig kvinde, etnisk pashtu, hvis ægtefælle havde en ledende stilling i PDPA. Både ægtefællen og ansøgers ældste søn var blevet dræbt af Taleban. Ansøger havde bragt sig i modstrid med Taleban og det lokale ældsteråd ved at bryde en aftale om at blive gift med en Taleban-kommandant. Et flertal af Flygtningenævnet meddelte ansøger asyl med henvisning til, at hun ikke kan forvente de lokale myndigheders beskyttelse mod kommandantens forfølgelse.

Nævnet meddelte B-status til en kvinde, etnisk tadjik, som havde haft en affære med sin ægtefælles fætter. Ægteskabet var indgået under tvang og var præget af vold og høj grad af kontrol og overvågning fra ægtefællens side. Da ansøgers affære med ægtefællens fætter blev opdaget, flygtede hun fra husstanden sammen med hendes og ægtefællens børn. Flygtningenævnet meddelte herefter ansøger asyl grundet de alvorlige overgreb, hun risikerer fra ægtefællen ved en tilbagevenden. Nævnet ekspliciterede, at ansøgers forklaring, som blev uddybet undervejs, må ses i sammenhæng med den blufærdighed, der kan forbindes med at redegøre for seksuelle forhold.

Nævnet meddelte ligeledes B-status til en enlig kvinde, etnisk pashtu, fra Kabul. Ansøger er uddannet jurist og varetog foruden sit arbejde for den afghanske anklagemyndighed en række undervisningsopgaver i flere kvindeorganisationer. Ansøger og hendes ægtefælle, der arbejdede for en udenlandsk organisation, modtog to trusselsbreve fra Taleban, om at de skulle standse deres aktiviteter. Ansøger modtog endvidere en skriftlig trussel fra Hezbe-e-islam på sin arbejdsplads. Et par måneder inden ansøgers udrejse forsvandt hendes ægtefælle. Nævnet lagde vægt på, at myndighederne ikke vil være i stand til at yde hende beskyttelse.

Nævnet understreger i en række afslag, at de vanskelige forhold for enlige kvinder i Afghanistan ifølge Nævnets vurdering ikke i sig selv kan begrunde asyl. Særlig udsatte ansøgere, der grundet alder, helbredsforhold eller etnisk baggrund oplever særdeles vanskelige forhold, modtager ligeledes afslag.

6.4 Politisk aktivitet – herunder aktiviteter for koalitions-styrkerne, vestlige organisationer eller tidligere magthavere.

Nævnet behandlede en række sager, hvor ansøgeren efterstræbes på grund af politisk aktivitet for demokratiske tiltag i Afghanistan eller på grund af arbejde for udenlandske styrker, diplomater eller vestlige nødhjælpsorganisationer. Derudover vedrører en række sager modsætningsforhold til Taleban grundet egne eller familiemedlemmers aktiviteter for tidligere magthavere. I langt de fleste sager er det Taleban eller Hezb-e-Islami, som ansøgerne frygter alvorlige overgreb fra grundet tilknytning til aktører i opposition til Taleban eller Hezb-e-Islami.

Flygtningenævnet meddelte K-status til en mand, etnisk tadjik, fra Kabul som i flere år havde været ansat i en af UNHCR's flygtningelejre. Som følge af sit arbejde blev ansøger gentagne gange truet af Taleban. Ansøger anmeldte truslerne til myndighederne, men forventede ikke at kunne opnå den fornødne beskyttelse.

Flygtningenævnet meddelte B-status til en mand, etnisk pashtu, fra Paktia-provinsen, som var ansat som valgtillforordnet i forbindelse med valget i august 2009. Forud for ansøgers arbejde ved valget var han uofficielt ansat hos den lokale myndighedsperson og havde til opgave at rapportere om mistænkelige sikkerhedsmæssige forhold. Ansøger flygtede umiddelbart efter, at en bekendt havde overhørt en samtale mellem den lokale mullah og Taleban om, at ansøger skulle slås ihjel grundet sit arbejde.

Flygtningenævnet meddelte K-status til en mand, etnisk tadjik, fra Kabul. Ansøgers far havde en fremtrædende position i Kabul under PDPA og blev dræbt i 2002, formentlig af Jamiat-e-Islami. Familien flygtede herefter til Pakistan. Da ansøgers bror i 2008 vendte tilbage til Kabul, forsvandt han. Nævnet lægger vægt på at grundet faderens profilering under det kommunistiske styre, risikerer ansøger nu asylbegrundende overgreb fra de nuværende magthaveres side.

6.4 Religiøse minoriteter

Flere sager omhandlede forfølgelse af religiøse mindretal, særligt personer, der er konverteret eller sat i forbindelse med kristendommen eller personer, som er konverteret fra sunni- til shia-islam. En del etniske hazaraere, som er shia-muslimer, beretter ligeledes om generel chikane grundet deres etniske og religiøse tilhørsforhold. I enkelte sager vedrørende religiøse mindretal er asylmotivet opstået eller forstærket efter udrejsen fra Afghanistan, fordi ansøgerne i Danmark er konverteret eller har fortsat og intensiveret praktisering af den kristne tro.

Flygtningenævnet meddelte K-status til et ægtepar, hvor den mandlige ansøger var konverteret fra shia-islam til kristendommen. Han blev herefter udsat for et alvorligt knivoverfald og hans familie og flere i lokalbefolkningen fremsatte alvorlige trusler imod ham. Ansøgeren kendte til flere kristne, der havde lidt alvorlige overgreb. Flygtningenævnet meddelte K-status da de vurderede,

at ansøgeren grundet sin religiøse overbevisning vil være i risiko for overgreb, som han ikke kan forvente beskyttelse imod hos myndighederne.

Flygtningenævnet meddelte B-status til en mandlig ansøger, som er født og opvokset i Iran. Ansøgeren er sammen med sine forældre konverteret fra sunni- til shiaislam, hvilket har bragt dem i et alvorligt modsætningsforhold til familien i Afghanistan. Nævnet vurderede, at ansøger samlet set vil være i risiko for overgreb i Afghanistan, da han uden lokalt kendskab og netværk er i særlig risiko for overgreb grundet sin religiøse overbevisning.

6.5 Konflikt med myndighederne og/eller Taleban

Flere sager vedrørte personer, der har udført aktiviteter for Taleban eller som er mistænkt herfor og derfor nu er eftersøgt af myndighederne, i hvis varetægt de frygter asylbegrundede overgreb eller dødsstraf. Derudover omhandlede flere sager konflikter med myndighederne såvel som Taleban grundet illegalt salg af alkohol, Biblen, uautoriserede udgaver af Koranen eller porno. I enkelte sager henviser ansøgeren til frygt for fraværet af fair trial og risikoen for overgreb i myndighedernes varetægt – ofte i kombination med frygt for hævn fra tredje part. Nogle sager vedrørte konflikter opstået mellem ansøgere, der har arbejdet som hyrdedrenge, og arbejdsgiveren i sager hvor kvæg er blevet stjålet, eller hvor drengen mistænkes herfor og nu pålægges et uproportionalt erstatningskrav. Andre sager omhandlede almindelig borgerlig kriminalitet, hvor ansøger frygter tortur eller dødsstraf i myndighedernes varetægt.

Nævnet meddelte B-status til en mandlig etnisk pashtun fra Nangarhar-provinsen, som tidligere har arbejdet som vagt for Taleban. Ansøger var ikke længere aktiv for Taleban, da NATO-styrker ransagde hans hjem. Under ransagningen blev der imidlertid fundet nedgravede våben på ansøgers ejendom, hvorefter ansøger flygtede. Et flertal af Nævnet vurderede, at ansøger grundet myndighedernes mistanke om hans aktiviteter for Taleban, risikerer umenneskelige overgreb i de afghanske myndigheders varetægt.

Nævnet meddelte B-status til en mandlig ansøger, etnisk hazara, fra Herat. Ansøgeren ejede en butik, hvor han i smug solgte spiritus, pornografisk film samt uautoriserede udgaver af Koranen på farsi. Ansøgers butik blev ransaget af politiet i ansøgers fravær. Ansøger blev herefter efterlyst i de lokale medier. Nævnet meddelte ham asyl, da han frygter at blive idømt dødsstraf eller langvarig fængselsstraf samt forfølgelse fra Taleban grundet myndighedernes eksponering af hans sag.

Flygtningenævnet meddelte B-status til en mindreårig dreng, der etnisk hazara fra Kabul. Ansøgers søster var blevet voldtaget af en ung mand fra en magtfuld pashtu-familie. For at beskytte søsteren og af mangel på tillid til myndighederne anmeldte familien ikke voldtægten. Sammen med sin fætter opsøgte ansøger imidlertid gerningsmanden på egen hånd med henblik på at udøve vold. Under overfaldet presses ansøger af fætteren til at stikke gerningsmanden med en kniv. Ansøger flygtede efter overfaldet og det er uklart, hvorvidt gerningsmanden overlevede overfaldet. Nævnet vurderede i overensstemmelse med Udlændingesservice, at ansøger isoleret set er omfattet af Udlændingelovens § 7.2, delvist grundet risikoen for hævn fra gerningsmandens familie, delvist grundet risiko for en uretfærdig rettergang med alvorlige sanktioner til følge. I modsætning til Udlændingesservice vurderede Nævnet imidlertid, at overfaldets karakter ikke har en sådan grovhed, at ansøger er udelukket fra

at opnå beskyttelse. Nævnet lagde vægt på, at ansøger som 14-årig har været udsat for et ikke ubetydeligt pres fra familiens overhoved i forbindelse med at udføre overfaldet, samt at han alene havde forsæt til at udøve vold med en stang og ikke kniven.

6.6 Afslag

Det skal bemærkes, at ansøgere der tilhører de ovennævnte kategorier i mange tilfælde modtog afslag på asyl. Flygtningenævnets afgørelse beror i hvert enkelt tilfælde på en konkret og individuel vurdering, og Nævnet gav afslag i 75 % af sagerne.

En stor del af afslagene meddeles, fordi Nævnet ikke mente, at ansøgerens asylmotiv fremstår troværdigt eller sandsynligt, eller fordi der fremsættes nye eller uddybende oplysninger sent i asylproceduren. Nævnet meddelte ligeledes afslag i en række sager med henvisning til, at ansøgeren fremstår uprofileret, eller at familiens konflikt med f.eks. Taleban ligger langt tilbage i tiden. Nævnet meddelte ligeledes afslag i en række sager med henvisning til, at de generelt særdeles vanskelige forhold – særligt for hazara'ere eller enlige kvinder – og den alvorlige, men arbitrære risiko for tvangshvervning ikke er tilstrækkelig alvorlig og individualiseret forfølgelsesgrund til at være omfattet af beskyttelseskriterierne i dansk og international lovgivning.

7. Udsendelse

Pr. 15. januar 2011 var der, ifølge Rigspolitiet 90 personer i aktuel udsendelsesposition til Afghanistan.

Rigspolitiet forelægger løbende sager for de afghanske myndigheder med henblik på identifikation. På baggrund af tilbagemeldingerne her fra er der gennemført en række ledsagede og påsete udsendelser til Afghanistan¹⁴⁸.

Rigspolitiet beskriver, at de har et velfungerende samarbejde med myndighederne i Afghanistan, såvel i forhold til sagsbehandlingstiden, som i forbindelse med gennemførelsen af udsendelserne til Afghanistan. Sagsbehandlingstiden for de sager, der forelægges for de afghanske myndigheder var på tidspunktet for den seneste opdatering af Rigspolitiets landerapport, den 10. april 2010, omkring en måned¹⁴⁹.

¹⁴⁸ Rigspolitiet, april 2010

¹⁴⁹ Ibid.

Tvangsmæssig udsendelse af afghanske statsborgere sker hovedsageligt med transit i Frankfurt. Efter aftale med Ariana Afghan Airlines varetager afghansk sikkerhedspersonale ledsagelsen fra Frankfurt til Kabul. Rigspolitiet skal varsle en tvangsmæssig udsendelse 30 dage forinden, udsendelsen finder sted¹⁵⁰.

Rigspolitiet har tidligere med tilladelse fra myndighederne i Afghanistan præsenteret en udlænding for immigrationsmyndighederne i lufthavnen i Kabul med henblik på identitetsfastlæggelse, i det det på trods af udlændingens medvirken ikke havde været muligt at identificere vedkommende via den almindelige forelæggelsesprocedure. Immigrationsmyndighederne accepterede efter præsentationen at tilbagetage udlændingen¹⁵¹.

¹⁵⁰ Ibid.

¹⁵¹ Ibid.

8. Kilder

ABC News

a Statistics show more Afghan women attempting suicide, 11 august 2010

<http://www.abc.net.au/news/stories/2010/08/11/2980477.htm?section=world>

Afghan Independent Human Rights Commission (AIHRC)

Annual Report January 1-December 31, 2009

http://www.aihrc.org.af/2010_eng/Eng_pages/Reports/Annual/Annual2009.pdf

Report on the Situation of Economic and Social Rights in Afghanistan – IV, Qaws 1388(November/December 2009), offentliggjort i 2009,

http://www.aihrc.org.af/English/Eng_pages/Reports_eng/Economic_S/4/Economic%20&%20Social_Rights%20Report_English4.pdf

Afghanistans uafhængige valgkommission (Independent Election Commission of Afghanistan (IEC)), Pressemeldelse, oktober 2010,

http://www.iec.org.af/pdf/wolesi-pressr/press_release_on_wj_election_priliminary_result_english_final.pdf.

Amnesty International

Afghan government must take firm action to protect women human rights defenders, marts 2009,

<http://www.amnesty.org/en/appeals-for-action/afghan-government-must-take-firm-action-protect-women-human-rights-defenders>

Afghanistan: No more empty promises in Paris: briefing paper, juni 2008

<http://www.amnesty.org/en/library/asset/ASA11/007/2008/en/d7b61613-37d1-11dd-9ec6-1d6085451ee8/asa110072008eng.pdf>.

AREU - Afghan Research and Evaluation Unit

Afghanistan Research and Evaluation Unit, Briefing Paper Series, Confronting Child Labour in Afghanistan, May 2009,

http://www.areu.org.af/index.php?option=com_docman&Itemid=&task=doc_download&gid=669

BBC

Country profile: Afghanistan, senest opdateret 7. december

http://news.bbc.co.uk/2/hi/south_asia/country_profiles/1162668.stm

CIA

CIA World Factbook Afghanistan, senest opdateret den 13. januar 2011,

<https://www.cia.gov/library/publications/the-world-factbook/geos/af.html>

Congressional Research Service (CRS)

Afghanistan: Post-Taliban Governance, Security, and U.S. Policy, 19. november 2010

<http://www.fas.org/sgp/crs/row/RL30588.pdf>

FN

FN's generalsekretærs rapport til sikkerhedsrådet Generalforsamlingen, *The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security*, offentliggjort 22. september 2009,

<http://daccess-dds-ny.un.org/doc/UNDOC/GEN/N10/616/30/PDF/N1061630.pdf?OpenElement>

Promotion And Protection Of All Human Rights, Civil, Political, Economic, Social And Cultural Rights, Including The Right To Development. Rapport af Special Rapporteur on extrajudicial, summary or arbitrary executions, Philip Alston. A/HRC/11/2/Add.4, 6, s. 30, offentliggjort maj 2009
<http://www.unhcr.org/refworld/pdfid/4a1cfb632.pdf>

FCO (British Foreign & Commonwealth Office)

a Country Profile: Afghanistan, opdateret maj 2010

<http://www.fco.gov.uk/en/travel-and-living-abroad/travel-advice-by-country/country-profile/asia-oceania/afghanistan?profile=history>

Freedom House

Afghanistan Country Report 2010, maj 2010

<http://www.freedomhouse.org/template.cfm?page=363&year=2010&country=7765>

Hands of Cain

Afghanistan: Taleban hang 7-year-old boy to punish family, juni 2010

<http://www.handsofcain.info/news/index.php?iddocumento=13309223>

Human Rights Watch

President Karzai Makes Shia Women Second-Class Citizens for Electoral Gain, august 2009

<http://www.hrw.org/en/news/2009/08/13/afghanistan-law-curbing-women-s-rights-takes-effect>

a World Report 2010: Afghanistan, vedrørende begivenheder i 2009, januar 2010

<http://www.hrw.org/world-report-2010>

The "Ten-Dollar Talib" and Women's Rights Afghan Women and the Risks of Reintegration and Reconciliation, offentliggjort juli 2010 ,

<http://www.hrw.org/en/reports/2010/07/13/ten-dollar-talib-and-women-s-rights>

ILGA (The International Lesbian, Gay, Bisexual, Trans and Intersex Association)

a State-sponsored Homophobia. A world survey of laws prohibiting same sex activity between consenting adults, maj 2010,

http://old.ilga.org/Statehomophobia/ILGA_State_Sponsored_Homophobia_2010.pdf

International Crisis Group

Dealing with brutal Afghan warlords is a mistake, skrevet af Nick Grono og Candace Rondeaux i Boston Globe, 17. januar 2010,

http://www.boston.com/bostonglobe/editorial_opinion/oped/articles/2010/01/17/dealing_with_brutal_afghan_warlords_is_a_mistake/

Reforming Afghanistan's broken Judiciary, Asia Briefing N°195, 17. november 2010,

<http://www.crisisgroup.org/en/regions/asia/south-asia/afghanistan/195-reforming-afghanistans-broken-judiciary.aspx>

Afghanistan: Elections and the Crisis of Governance, 25. november 2009,

<http://www.crisisgroup.org/en/regions/asia/south-asia/afghanistan/B096-afghanistan-elections-and-the-crisis-of-governance.aspx>

Afghanistan: Exit vs Engagement, Asia Briefing N°115, 28 november 2010,

<http://www.crisisgroup.org/en/regions/asia/south-asia/afghanistan/B115-afghanistan-exit-vs-engagement.aspx>

IRIN (Integrated Regional Information Networks),
Afghanistan: Food prices fuelling sex work in north?, offentliggjort 16 juli 2008,
<http://www.irinnews.org/report.aspx?ReportId=79278>

Child servitude, marriage resemble modern-day slavery, 4 February 2009
<http://www.irinnews.org/report.aspx?ReportID=82742>

MINORITY RIGHTS GROUP

Profile Hazaras, <http://www.minorityrights.org/5440/afghanistan/hazaras.html>, anvendt 19. november 2010.

Profile Kuchi, <http://www.minorityrights.org/5444/afghanistan/kuchis.html>, anvendt 20. november 2010.

New Statesman <http://www.newstatesman.com>
a Two sides of the Coin, 26 November 2009
<http://www.newstatesman.com/asia/2009/11/mehdi-hasan-afghanistan-coin-counter>

New York Times,
Karzai Government Challenges Election Results, november 2010,
<http://www.nytimes.com/2010/11/25/world/asia/25afghan.html>

SIGI - The Social Institutions and Gender Index (OECD),
Gender Equality And Social Institutions In Afghanistan,
<http://genderindex.org/country/afghanistan>, anvendt den 22. november 2010.

Reporters Without Borders, Afghanistan
World Report 2009, maj 2009, http://arabia.reporters-sans-frontieres.org/rubrique.php3?id_rubrique=796

Rigspolitiet
Status på arbejdet med udvisning af afviste asylansøgere, senest opdateret 10. april 2010,
http://www.politi.dk/NR/rdonlyres/1C17C5AE-1F7B-4AC3-9F7F-BE8FC965A768/0/April2010_Statuspaaarbejdetmedudvisningafafvisteasylansogereapril2010.pdf

Udenrigsministeriet
Landefakta Afghanistan, redigeret 21. september 2010,
<http://www.um.dk/da/menu/udenrigspolitik/landefakta/landefaktaasien/afghanistan.htm>

Det afghanske parlamentsvalg afviklet trods vanskelig sikkerhedssituation, redigeret 20. september 2010,
<http://www.afghanistan.um.dk/da/menu/Nyheder/Nyhedsarkiv/DetAfghanskeParlamentsvalgAfvikletTrodsVanskeligSikkerhedssituation.htm>

UK Home Office,
Country of Origin Information Report, Afghanistan, 8. april 2010
http://www.ecoi.net/file_upload/1226_1276107037_afghanistan-260510.pdf

Country of Origin Information Report, Afghanistan, 5. november 2010
http://www.ecoi.net/file_upload/1226_1289390778_afghanistan-051110.pdf

Operational Guidance Note, Afghanistan, 8. april 2009
http://www.ecoi.net/file_upload/1226_1239218978_afghanistan.pdf

UNHCR,

Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-seekers from Afghanistan, offentliggjort 17. december 2010
http://www.ecoi.net/file_upload/1226_1292833154_4d0b55c92.pdf

Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-seekers from Afghanistan, offentliggjort juli 2009.
http://www.ecoi.net/file_upload/90_1248363936_unhcr-guidelines-200907-afg.pdf

Guidelines on International Protection, "Internal Flight Alternative" within the Context of Article 1A(2) of the 1951 Convention and/or 1967 Protocol relating to the status of Refugees, juli 2003.
<http://www.unhcr.org/refworld/docid/3f2791a44.html>

United Nations Assistance Mission in Afghanistan (UNAMA)

Silence is Violence, End the Abuse of Women in Afghanistan, juli 2009,
<http://unama.unmissions.org/Portals/UNAMA/vaw-english.pdf>

Children and Armed Conflict, Mission Report, Visit of the Special Representative for Children & Armed Conflict to Afghanistan, 20-26 February 2010,
http://unama.unmissions.org/Portals/UNAMA/Publication/may22010_PublicationSRSG_CAAC_Afghanistan_mission_report.pdf

US Department of State (USSD)

a Country Report on human rights practices – 2009: Afghanistan, marts 2010,
<http://www.state.gov/g/drl/rls/hrrpt/2009/sca/136084.htm>

International Religious Freedom Report 2009, oktober 2010,
<http://www.state.gov/g/drl/rls/irf/2009/127362.htm>

International Religious Freedom Report 2010, november 2010,
<http://www.state.gov/g/drl/rls/irf/2010/148786.htm>